

Arrest

nr. 349 001 van 24 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake:

1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de eerste, tweede en vierde verzoekende partij en hun advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de derde verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 1 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Eerste en derde verzoekende partij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 augustus 2025; tweede en vierde verzoekende partij worden gehoord op 2 oktober 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 december 2025 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. J. R. A., verklaarde over de Iraakse nationaliteit te beschikken, een Arabier en soenniet te zijn. U bent geboren op (...) 1997 in Basra, Zuid-Irak. U woonde tot 2016 in Zubair, meer bepaald in de wijk Al Shimali. U ging tot het derde graad secundair naar school. Uw zus Aisha en haar gezin werden gedood in 2014 om een onbekende reden.

Uw vader was een zakenman die voertuigen verkocht in verschillende showrooms. Daarnaast verhuurde hij twee huizen. Regelmatig kwamen mensen naar uw vader om geld te vragen, wat uw vader ook deed. Uw moeder M. H. H. A. S. (CG ...; OV ...) verdacht uw vader van ontrouw, waardoor zij huwelijksproblemen kregen. Uw vader benadrukte dat hij later zou uitleggen waarom hij deze personen zo'n grote sommen geld gaf.

Op 18 juni 2015 kwamen enkele onbekenden naar jullie woning. U en de rest van het gezin hoorden uw vader roepen over geld. De belagers wilden deze keer meer dan geld. Zij wilden ook de wagens, de showrooms en jullie huis. Jullie, alsook de burens, kwamen kijken wat er aan de hand was. Jullie zagen mannen volledig in het zwart gekleed met een Pick-up. Ze vertrokken toen ze jullie zagen aankomen. Ongeveer twee dagen later stond uw vader op het punt naar de bakker te gaan, wat hij gewoonlijk 's ochtends voor zijn werk deed. Plots hoorden jullie een knal. Uw vader geraakte zwaar gewond bij een ontploffing nabij zijn wagen. De politie en de ambulance kwamen ter plaatse, waarna uw vader zwaargewond naar het ziekenhuis werd gebracht. Uw moeder werd meegenomen naar het politiekantoor voor verhoor, echter wist zij niet wie de daders waren. Uw moeder gaf uit voorzorg geld aan uw broer A. J. R. A. (CG ...; OV ...) om het land te kunnen verlaten. A. reisde vervolgens naar Europa, diende een verzoek om internationale bescherming in te België op 17 augustus 2015 en verkreeg hier de vluchtelingenstatus op 29 maart 2016.

U, uw moeder, uw andere broers en zussen trokken in bij A. F., de zakenpartner van uw vader; hij woonde in de wijk Al Qiblah. Jullie gingen nooit op bezoek bij jullie vader in het ziekenhuis; dit uit veiligheidsoverwegingen. A. F. bezocht hem wel. Op 27 februari 2016 meldde A. F. jullie dat uw vader was overleden in het ziekenhuis, maar niet tengevolge zijn verwondingen. Hij had een kogel in de borst gekregen. A. F. besloot dat het te gevaarlijk werd voor zijn eigen gezin, dus adviseerde hij jullie te vertrekken naar Bagdad. Jullie verhuisden naar de wijk Al Dora in Bagdad, waar veel soennieten verblijven. U en uw familie richtten er een bakkerij op.

Na enkele jaren besloten u en uw broers dat jullie de eigendommen en het geld van jullie vader wilden terugkrijgen. Uw moeder was niet akkoord, echter overtuigden jullie haar met de veranderde situatie: er is een overheid, er is een wet. Uw zus Z. J. R. A. (CG ...; OV ...) wilde zich verlovén en diende hiervoor haar nationaliteitskaart te laten vernieuwen in Basra. Bijgevolg reisden u, uw moeder en uw zus Z. terug naar Basra in september 2023 om er het identiteitsdocument van uw zus te bekomen, alsook om klacht neer te leggen aangaande het verlies van jullie eigendommen.

Op 10 september 2023 deden jullie op het ene politiekantoor aangifte omtrent het verlies van jullie showrooms. Op 17 september deden jullie in een ander politiebureau aangifte voor het verlies van de huizen in Zubair. De agent noteerde uw telefoonnummer en adres. Vervolgens keerden jullie terug naar Bagdad.

Vijftien dagen na jullie terugkeer uit Basra vonden jullie 's ochtends een enveloppe met een dreigbrief en een kogel aan jullie garage. Vervolgens verbood jullie moeder dat jij zou gaan werken. Jullie doken allen onder bij U. M., een vriendin van uw moeder in dezelfde wijk. Zij adviseerde jullie Irak te verlaten.

Op 28 oktober 2023 verliet uw broer H. de woning van U. M. om sigaretten te gaan kopen. Hij keerde niet meer terug. Vijf dagen na zijn vermissing werden jullie opgebeld door een onbekende. Hij zei dat jullie naar Basra dienden te komen om de aangiftes te annuleren, tenminste als jullie H. wilden terugzien. Jullie vertrouwden de zaak niet en besloten niet naar Basra te gaan. Jullie besloten Irak te verlaten, in de hoop dat jullie belagers H. zouden vrijlaten mochten ze vernemen dat jullie Irak hadden verlaten. Een familielid van U. M., genaamd F., hielp jullie aan een Frans visum. Jullie gaven hem de bakkerij bij wijze van betaling. U, uw broer H. R. A. (CG ...; OV ...), uw zus Z. en uw moeder M. verlieten Irak op 9 december 2023 per vliegtuig vanuit Bagdad naar Turkije. Van daaruit vlogen jullie door naar Frankrijk, waar jullie twintig dagen tot een maand verbleven. Vervolgens bracht F. jullie naar België waar zowel u, uw broer H., uw moeder M. en uw zus Z. op 1 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming indienden. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende stukken neer: de overlijdensakte van uw vader, de huwelijksakte van uw ouders, een verslag en verhoor aangaande de ontploffing in 2015, een foto van uw vader met zijn verwondingen, drie stukken aangaande de registratie van de eigendommen, twee klachten van 2023, uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw broer H..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofddorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan jullie beweerde problemen, en niet in het minst omdat u, uw broer H. (CG ...; OV ...), uw zus Z. (CG ...; OV ...) en uw moeder M. (CG ...; OV ...) hierover tal van onlogische, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen afleggen. Zowel de omstandigheden waarin jullie vader zou zijn overleden, als het verlies van jullie bezittingen en vervolgens de vermissing van H., blijken totaal ongeloofwaardig te zijn.

Allereerst weten u, noch uw familieleden, met wie uw vader - en bijgevolg ook jullie - problemen hebben (CGVS, p.11; CGVS broer H., p.8 & p.11; CGVS zus Z., p.11; CGVS moeder M., p.14). Jullie kunnen niet aangeven voor wie of voor wat jullie op de vlucht zijn gegaan. U kan evenmin aangeven of het om een bepaalde - al dan niet politieke - groepering gaat. Wie de actoren van de door u aangebrachte vervolging zijn, is geheel onduidelijk. U stelt dat in 2015 verschillende militieën aanwezig waren in Irak, echter biedt dit geen verklaring voor de door jullie aangehaalde problemen (CGVS, p.11). Jullie zouden toch op zijn minst enig vermoeden moeten hebben wie en/of welke militie jullie te vrezen hebben en/of achter de aanslag op jullie vader zit. Daar uw vader - volgens jullie verklaringen - gedurende een langere periode zou zijn bedreigd en afgeperst, en vervolgens werd vermoord, waarna ook jullie problemen kregen, moge men op z'n minst verwachten dat jullie kunnen duiden wie of welke groepering/militie jullie precies vrezen. Daarenboven brachten de belagers een bezoek aan jullie woning enkele dagen vóór de ontplofing waarbij jullie vader ernstig gewond geraakte, wat toch enige vermoedens zou moeten opleveren. Ook uw moeder heeft geen extra informatie over de daders en/of hun achtergrond (CGVS moeder M., p.14). Dat jullie niet in het minst kunnen duiden om wie het gaat, zelfs niet om welke militie en/ of (politieke) groepering, is in deze context geenszins aannemelijk.

Er moeten toch minstens bepaalde personen zijn geweest die jullie konden aangeven vanuit welke hoek de bedreigingen kwamen, bv. de zakenpartner van jullie vader, A. F.. Vooreerst was deze laatste een zakenpartner van jullie vader en blijkt duidelijk uit jullie relaas dat de moeilijkheden waren gelinkt aan de zaak/ showrooms/rijkdom van jullie vader en dus ook van A. F.. Vervolgens was het ook A. F. die jullie vader ging bezoeken in het ziekenhuis, waarbij in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat hij daar moet hebben getracht meer informatie te bekomen, aangezien ook zijn eigen situatie precair was en u zelf aangeeft dat hij ook bang was. Eveneens was het A. F. die jullie waarschuwde dat jullie beter uit de regio konden vertrekken wat andermaal laat vermoeden dat hij over meer informatie beschikte en het niet meer dan logisch zou zijn geweest dat jullie minsten bij hem zouden hebben geïnformeerd naar de achtergrond van de mogelijke daders (CGVS, p.9).

Vervolgens kan de wijze waarop uw vader is overleden, niet overtuigen. U verklaart dat A. F. op bezoek ging bij uw vader in het ziekenhuis en ter plaatse zag dat hij een kogel in zijn hart had gekregen. Iemand had hem aldus daar ter plekke vermoord (CGVS, p.12; CGVS broer H., p.9; CGVS zus Z., p.12-13; CGVS moeder M., p.13). Om meer duidelijkheid te krijgen over dit wel erg vreemde voorval, dan nog uitgerekend in een ziekenhuis, werd u gevraagd of er dan verder onderzoek is gebeurd in en/of door het ziekenhuis. U antwoordt van niet, daar er op de overlijdensakte van uw vader - verkregen via A. F. - genoteerd staat dat hij op een normale manier is gestorven (CGVS, p.12; CGVS broer H., p.12). Dat jullie dan geen verdere stappen hebben ondernomen om duidelijkheid te krijgen over de omstandigheden waarin jullie vader is overleden, minstens de arts(en) en/of het ziekenhuispersoneel zouden hebben gesproken of gecontacteerd, tart elke verbeelding. Allereerst is het wel heel risicovol van de dader(s) om uw vader in een publieke ruimte zoals een ziekenhuis, waar uitgerekend heel wat controle is door artsen en verzorgend personeel, in ware executiestijl om het leven te brengen. Vervolgens stelt zich de vraag hoe het dan mogelijk is, mocht het al zo zijn dat ook het ziekenhuispersoneel de moord op uw vader wilde verbloemen door een valse doodsoorzaak op te geven, A. F., dan wel kon vaststellen dat uw vader door een kogel om het leven was gebracht. Uw verhaal houdt hier totaal geen steek.

Het CGVS merkt in dit verband ook tegenstrijdigheden op tussen de verklaringen van uw broer A. J. R. A. enerzijds en die van u, uw moeder, uw broer H. en zus Z. anderzijds. Uw broer A. verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 1 maart 2016 dat uw vader na de ontplofing, gedurende ongeveer drie tot vier maanden in het ziekenhuis verbleef, vervolgens twee dagen naar het huis van een vriend ging in Basra, om opnieuw naar het ziekenhuis te willen gaan toen hij zich weer slechter begon te voelen. Zijn vriend bracht hem vervolgens naar uw tante (langs moeders zijde), waar hij rond 3u 's nachts overleed (CGVS broer A., p.11). U, noch uw gezinsleden, halen aan dat uw vader het ziekenhuis heeft kunnen verlaten, naar een vriend in Basra is gegaan om vervolgens te komen overlijden bij een tante. In tegendeel: jullie verklaren alle vier dat hij vanaf de ontplofing in juni 2015 tot februari 2016 in het ziekenhuis lag - even lang als jullie verblijf bij A. F. tot hij overleed in het ziekenhuis door een kogel in zijn borst (CGVS, p.13; CGVS broer H., p.11, CGVS zus Z., p.12; CGVS moeder M., p.13). Deze totaal tegenstrijdige verklaringen betreffende de locatie en de wijze waarop uw vader is omgekomen, dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van jullie relaas. Bovendien komt ook de verklaarde tijdsperiode niet overeen met de verklaringen van uw broer A.. Jullie spreken alle vier over een ziekteperiode van acht tot negen maanden - van juni tot februari het jaar erop - wat wel erg veel verschilt van de drie tot vier maanden die uw broer A. aanhaalt (CGVS broer A., p.11). Ook deze tegenstrijdigheid plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op een helling.

Gelet op de duur van het verblijf van jullie vader in het ziekenhuis - variërend van 3 à 4 maanden tot 8 à 9 maanden - kan het ook hoegenaamd niet worden geloofd dat niemand van jullie familie, hetzij jullie moeder hetzij één van de zoons of dochters, jullie vader in het ziekenhuis zou hebben bezocht, al was het maar om hoogte te nemen van zijn situatie (CGVS, p.9). Dat jullie vader ook nooit naar zijn familie (en hun bezoek) zou hebben gevraagd en/of jullie zou hebben willen zien of spreken, is al evenmin plausibel. Dit alles laat nog meer twifelen betreffende wat er uw vader precies is overkomen en/of op welke manier hij in het ziekenhuis is beland en uiteindelijk is overleden.

Hier wijst het CGVS ook op de wel erg merkwaardige rol van A. F. in jullie verhaal. Zo stelt u dat u niet naar het ziekenhuis kon gaan om uw vader te bezoeken, maar kon A. F. dit wél doen. Hij regelde voorts de overlijdensakte van uw vader (CGVS, p.11; CGVS broer H., p.9). A. F. kon echter niet praten met uw vader in het ziekenhuis, daar hij ook angst had en dat niet durfde (CGVS, p.12). Dat uw moeder aangeeft dat hij op een afstand bleef, uit voorzorg, verschoont niet dat hij dan diegene zou zijn die de begrafenis regelde, het lichaam mocht zien na het overlijden van uw vader en de overlijdensakte in ontvangst nam (CGVS, moeder M., p.15). Eén en ander valt hier moeilijk met elkaar te rijmen. Het is wel erg onlogisch dat A. F. deze stappen wél nam maar uw vader - toen hij nog in leven was - dan anderzijds niet direct wilde aanspreken. Nogmaals, A. F. was de zakenpartner van uw vader en uit jullie relaas blijkt dat de problemen gelinkt waren met de handelszaken van hun beiden. Meer zelfs, u stelt dat A. F. mede-eigenaar was en de auto's en vrachtwagens bezat die in de showrooms van uw vader stonden (CGVS, p.12; CGVS zus Z., p.12; CGVS moeder M., p.15). Gezien hij mede-eigenaar was, en aldus ook zijn bezittingen in beslag werden genomen door de belagers van uw vader - gezien de auto's en vrachtwagen in de showrooms van uw vader stonden -, moge men verwachten dat hij eveneens een risico loopt en dat net hij de persoon zou zijn geweest die zich niet in het ziekenhuis durfde te wagen. U en uw familieleden stellen daarentegen dat A. F. geen problemen kende wat wel bijzonder merkwaardig is binnen het door jullie geschetste relaas waar logischerwijze de zakenpartner van jullie vader eenzelfde risico zou lopen (CGVS, p.12; CGVS broer H., p.11; CGVS zus Z., p.12; CGVS moeder M., p.15). A. F. wist zelfs niet met wie uw vader problemen kende, zo geeft uw broer H. aan (CGVS broer H., p.10-11). Mocht dit laatste al zo zijn geweest, kan dan ook moeilijk worden verklaard waarom A. F. met angst naar het ziekenhuis ging. Dit alles is totaal niet aannemelijk te noemen.

Nog merkwaardiger is de vaststelling dat niemand van jullie allen weet wat er voorts met A. F. is gebeurd (CGVS zus Z., p.12). Hij wilde geen contact meer met jullie, zo stelt u, omdat jullie problemen hadden (CGVS, p.12). Nochtans stond hij voordien wel paraat voor jullie: hij ging op bezoek bij uw vader; hij zorgde maandenlang voor onderdak, en gaf jullie nadien de raad naar Bagdad te verhuizen. Waarom hij dan plots geen contact meer zou willen, eens jullie in Bagdad en nadien in het buitenland vertoefden, is een groot vraagteken. Ook hier zou men mogen verwachten dat jullie hem zelf trachten te contacteren om na te gaan of de belagers hem al dan niet hebben benaderd en/of wat er met de showrooms en huizen is gebeurd. Opnieuw doet dit alles de wenkbrauwen fronsen.

Het CGVS wijst hier ook nogmaals op jullie langdurig verblijf bij A. F.. Zo woonden jullie bij hem en zijn gezin vanaf juni 2015 tot februari 2016. Jullie kenden geen problemen tijdens die periode, zo vertelt u, maar jullie bleven wel binnenshuis (CGVS, p.13; CGVS broer H., p.11; CGVS zus Z., p.9; CGVS moeder M., p.15). Indien A. F. werkelijk alle risico's wilde ontlopen, zoals u stelt, had hij jullie niet in huis genomen. Dat hij jullie dan na jullie vertrek niet meer zou willen spreken, al was het maar een update te geven van wat er mogelijks na jullie vertrek wél of niet is gebeurd, is wel bijzonder vreemd.

Op de vraag of u weet wat er met jullie gebouwen en huizen gebeurde tijdens de periode dat jullie bij A. F. inwoonden, antwoordt u dat u het niet weet want dat jullie het aan niemand durfden te vragen (CGVS, p.13). Ook H. weet niet wat er met de huizen en showrooms is gebeurd (CGVS broer H., p.12). Uw zus Z. vertelt bovendien dat één van de twee huizen die uw vader bezat verhuurd werd. Ook over deze huurders hebben jullie geen informatie (CGVS zus Z., p.11). Gevraagd of uw familie navraag heeft gedaan betreffende de gebouwen en handelspanden, en/of iemand gaan kijken is naar hun toestand, stelt u eveneens van niet. Niemand wilde immers contact met jullie, waardoor jullie geen hulp konden vragen. Gevraagd of A. F. kon kijken wat er met de zaak was gebeurd, antwoordt u dat A. F. alles had achtergelaten: de auto's, vrachtwagens en showrooms. Hij had angst. Hij ondernam geen stappen om alles terug te krijgen omdat hij hetzelfde lot als uw vader vreesde, zo stelt u (CGVS, p.13). Het raakt echter kant noch wal dat A. F. mede-eigenaar is en bijgevolg van het ene op het andere moment zijn inkomen en handel kwijt geraakt, doch niet weet wat er is gebeurd met de gebouwen en/of wie daarin een rol heeft gespeeld. Dat hij bovendien zelf nooit problemen kende met de belagers, tart alle verbeelding mochten de handelszaken van hem en uw vader hieraan ten grondslag liggen. Hoe dan ook, men moge verwachten dat hij op z'n minst poolshoogte neemt van zijn situatie, al is het via anderen en/of vanop enige afstand. Dat hij evenzeer in het ongewisse bleef, is niet aannemelijk.

Evenmin vernamen jullie nog iets van de moordenaars van jullie vader nadat jullie naar de wijk Al Dora in Bagdad waren verhuisd (CGVS, p.13; CGVS zus Z., p.13; CGVS moeder M., p.15). Hoewel jullie drie maternale ooms hebben - genaamd Hussein, Ali en Amhed die allen in Basra bleven wonen na jullie vertrek -, vroegen jullie hen niet om na te gaan wat er met jullie eigendommen was gebeurd en/of er nog ontwikkelingen waren aangaande jullie situatie. Jullie hebben geen contact met hen en blokken op dit vlak ook alle vragen af (CGVS, p.14). Immers, uw broer H. geeft aan dat jullie tijdens jullie verblijf in Bagdad niets meer vernamen over jullie eigendommen in Basra, noch dat jullie hier navraag over deden (CGVS broer H.,

p.13). Uw moeder M. had enkel nog contact met haar moeder in Zubair, Basra. Dat zelfs zij geen enkele informatie kon vergaren, ook niet bij haar eigen broers, komt wel erg ongeloofwaardig over (CGVS moeder M., p.9 & p.11). Dat niemand van uw familie, noch de zakenpartner van uw vader heeft getracht uit te zoeken wat er met de eigendommen was gebeurd plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op een helling. Verder merkt het CGVS op dat het evenzeer bijzonder vreemd is dat jullie geen voorzorgen namen tijdens jullie terugkeer naar Basra (CGVS, p.14; CGVS broer H., p.14). Daar jullie niet op de hoogte waren hoe de situatie was geëvolueerd - jullie contacteerden niemand om hierover te polsen (cfr. supra) - mag men verwachten dat jullie een zekere voorzichtigheid aan de dag legden. Te meer H. aangeeft dat jullie moeder toen benadrukte dat het te gevaarlijk was in Basra (CGVS broer H., p.9). Ook uw moeder zelf geeft aan dat ze eigenlijk niet wilde terugkeren (CGVS moeder M., p.16). Ook al stelde Z. dat er intussen vele dingen zijn veranderd in Irak, en het daardoor niet meer zo gevaarlijk is, is het nog altijd niet logisch dat jullie niet op voorhand en vanop afstand enige informatie hebben ingewonnen via jullie familie en kennissen ter plekke, maar integendeel, zonder enige voorbereiding meteen naar Basra zijn teruggekeerd (CGVS zus Z., p.13). Deze gang van zaken wijst op een manifest gebrek aan vrees in jullie hoofde. Dat jullie op TV zagen dat de situatie was verbeterd, is een uitleg die niet kan volstaan (CGVS moeder M., p.16). Jullie achtten het bovendien wél veilig genoeg om naar de politie te stappen in Basra voor de aangiftes, echter hebben jullie geen op geen enkel moment tijdens jullie terugkeer geprobeerd langs jullie eigendommen te passeren, zo stelt Z., al was het maar om te kijken wat ermee was gebeurd. Z. stelt dat jullie bang waren (CGVS, p.14). Jullie terugkeer en jullie bezoek aan twee verschillende politiekantoren spreken dit echter tegen.

Voorts is het onlogisch dat jullie geen melding hebben gedaan van de door jullie ontvangen dreigbrief bij de autoriteiten in Bagdad (CGVS, p.15; CGVS broer H., p.14; CGVS zus Z., p.14; CGVS moeder M., p.17). Indien jullie werkelijk de politie in Basra vrezen staat dit niet in de weg dat jullie de politie in Bagdad zouden hebben kunnen contacteren. Aangezien jullie intussen al jarenlang zonder problemen in Bagdad verbleven, stelt de vraag zich waarom jullie zich niet tot de autoriteiten aldaar hebben gericht. Dat u slechte ervaringen had met overheidsinstanties in 2015, is hiervoor geen afdoende verschooning (CGVS, p.17). Jullie gingen immers wél naar de politie om te informeren naar jullie broer H., toen deze vermist geraakte (CGVS, p.15; CGVS moeder M., p.17-18). De vraag stelt zich om welke reden jullie voor het ene wel vertrouwden op de politie, maar voor het andere dan weer niet. U vervolgt dat jullie navraag deden bij de politie en dat zij jullie informeerden dat jullie na 24 uur vermissing officieel aangifte konden doen, wat jullie dan weer niet deden om problemen te vermijden. Deze redenering kan weinig serieus genomen worden, daar de politie aldus reeds geïnformeerd was en men zich de vraag kan stellen waarom jullie in eerste instantie dan wel de politie hebben gecontacteerd (CGVS, p.16). Z. en uw moeder komen bovendien met een andere versie van de feiten: zij verklaren dat de familie van U. M. is gaan informeren bij de politie. Z. stelt echter dat jullie de dreigbrief niet hebben gemeld bij de politie net om U. M. te beschermen. Ook deze twee acties spreken elkaar tegen (CGVS zus Z., p.14; CGVS moeder M., p.17). Wat er ook van zij, zelfs al hadden jullie niet rechtstreeks navraag gedaan bij de politie, maar was het U. M., zou de politie nog steeds zijn ingelicht over de verdwijning van H. en is het volstrekt onlogisch dat jullie aan de ene kant (al dan niet via tussenpersoon) naar de politie stappen om er dan achteraf geen verder gevolg aan te geven. Eveneens blijkt het wel erg toevallig dat jullie schuilhielden bij U. M. maar dat H., toen hij één stap buitenshuis zet, meteen vermist geraakt (CGVS, p.15; CGVS broer H., p.15). Indien jullie belagers op de hoogte waren van jullie locatie, hadden zij jullie ter plekke kunnen lastig vallen in plaats van te wachten tot wanneer iemand van jullie zich buitenshuis zou begeven (CGVS broer H., p.15; CGVS zus Z., p.10). Hoe zij bovendien jullie schuilplaats in Bagdad te weten zouden zijn gekomen, blijft evenzeer een vraagteken. Bijgevolg komt ook de plotse vermissing van H. wel erg ongeloofwaardig over. Te meer jullie nadien het land hebben verlaten en verder ook geen stappen meer hebben gezet om iets over het onzekere lot van H. te weten te komen. Mocht hij werkelijk in de verkeerde handen zijn gevallen, zou men opnieuw in alle redelijkheid verwachten dat jullie allesnop alles zouden zetten om te achterhalen waar hij zich bevindt en te weten te komen of hij al dan niet nog in leven is. Jullie verhaal kan ook op dit vlak hoegenaamd niet overtuigen.

Vervolgens is er ook nog de merkwaardige gang van zaken na de vermissing van H.. Zo werden jullie opgebeld met de boodschap dat jullie naar Basra dienden te komen om de eigendommen officieel af te staan, waarna H. zou vrijkomen (CGVS, p.16; CGVS zus Z., p.15; CGVS moeder M., p.18). Die mannen wilden jullie op die manier naar Basra lokken, zo stelt u (CGVS, p.16). U verduidelijkt dat zij jullie eigendommen officieel wilden overnemen van jullie en hadden daarbij jullie handtekeningen en jullie vingerafdrukken nodig (CGVS, p.16). Echter merkt het CGVS op dat jullie belagers geen specificaties gaven over waar en wanneer jullie hen dan zouden treffen in Basra teneinde de noodzakelijke formaliteiten in orde te brengen (CGVS broer H., p.15; CGVS zus Z., p.15). Daarenboven probeerden jullie hen terug te bellen, maar zou hun nummer reeds 10 minuten nadien buiten gebruik zijn geweest, zo vertellen Z. en uw moeder (CGVS zus Z., p.15; CGVS moeder M., p.18). Hoe dan ook, dat jullie belagers dan zelf niet hebben geprobeerd om jullie op de één of andere manier terug te contacteren, is weinig logisch indien ze om jullie medewerking vroegen (CGVS moeder M., p.18). Dat zij niet meer bereikbaar waren om concrete afspraken te maken, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van dit aspect van jullie relaas. Daarenboven dringt de vraag zich op waarom jullie belagers wie ze ook waren - ineens zouden willen dat er een officiële overdracht van eigendommen zou geschieden terwijl zij alles al sinds 2015 hadden ingepikt en/of aangeslagen en jullie

daartegen geen enkel verweer hadden. Dat zij dan 8 jaar later de moeite zouden doen (én het risico lopen) om, uitgerekend in Bagdad, uw broer te ontvoeren en hem als drukingsmiddel te gebruiken terwijl zij al jullie eigendommen al in hun bezit hadden, raakt kant noch wal. Dient in dit verband ook aangestipt te worden dat er zich in de periode tussen de vermissing van H. en jullie vertrek uit Irak, nog inwonend bij U. M. (CGVS, p.16-17) en dit gedurende ongeveer een maand, er voorts niets meer is gebeurd (CGVS zus Z., p.16). Mocht men het werkelijk op jullie hebben gemunt, had men de rest van de familie evenzeer kunnen aanpakken, zoals zogenaamd met H. was gebeurd. Ook dit element lijkt er eerder op te wijzen dat jullie in werkelijkheid geen problemen kenden. Dat H. zou zijn ontvoerd, wordt aldus evenmin geloofwaardig gemaakt noch aangetoond.

Sinds jullie vertrek uit Irak zouden jullie niets meer hebben vernomen over H., noch over jullie eigendommen in Basra. De bakkerij in Al Dora wijk, Bagdad, werd overgenomen door F., de verwant van U. M. die jullie reis regelde van Irak naar Europa. Dat F. ook nooit meer iets zou hebben vernomen van jullie belagers, hoewel zij niet op de hoogte waren van jullie vertrek, is wel erg merkwaardig (CGVS, p.17; CGVS broer H., p.16-17; CGVS zus Z., p.16; CGVS moeder M., p.18-19). Men zou verwachten dat, gezien zij op de hoogte waren van jullie verblijf in Bagdad, de belagers jullie op z'n minst kwamen zoeken gezien jullie niet naar Basra zijn gegaan om de nodige regelingen te treffen. Wat was het nut jullie broer H. te ontvoeren, indien ze hem - buiten één telefoontje - niet als pasmunt gebruikten. Jullie stellen nog regelmatig contact hebben met U. M. maar kunnen geen extra informatie geven betreffende jullie situatie in Irak en/of wat er verder nog zou zijn gebeurd (CGVS zus Z., p.16).

Er wordt hier ook gewezen op volgende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw broer A. (CG ...; OV ...). Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 1 maart 2016 het volgende: "Ja. Mijn vader is nu dood. Mijn familie woont bij mensen nu. Wij wisten niets over mijn jongste broer. Hij is ook gevlucht voor een maand. Mijn moeder belt mij soms om te vragen naar mijn broer. Er is geen nieuws van mijn broer B." (CGVS broer A., p.14).

Geconfronteerd met deze verklaringen, stelt u dat hij misschien bedoelde dat jullie gevlucht zijn van Basra naar Bagdad, gezien jullie een tijdje geen contact met hem hadden destijds. Echter wordt opgemerkt dat uw broer A. wél vertelde dat zijn familie bij andere mensen verbleef, echter zei hij specifiek over u dat u op dat moment weg was. U poogde deze tegenstrijdigheid te verschonen door te verklaren dat u destijds wel nog bij uw familie vertoefde (CGVS, p.18-19). A. verklaarde nochtans specifiek dat u een maand eerder was vertrokken, het huis had verlaten en dat niemand wist waar u heen was gegaan. A. antwoordde op de vraag waar u naartoe was gegaan het volgende: "Hij heeft tegen mijn vader gezegd dat hij ook IRQ wou verlaten. Mijn vader zei 'ok, doe maar'. Toen hij het huis verliet, wist niemand iets meer" (CGVS broer A., p.14). Vooreerst maakte u nergens melding van uw voornemen al eerder Irak te verlaten, maar bovendien werd hier, dd. 1 maart 2016, door A. ook nog verwezen naar jullie vader terwijl deze reeds, volgens uw verklaringen, in februari 2016 zou zijn vermoord. Uw uitleg vormt geenszins een afdoende verklaring voor de vastgestelde incoherentie. Ook dit draagt bij tot de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

Tot slot, en niet in het minst, dient gewezen te worden op het moment van jullie verzoek om internationale bescherming. Jullie reisden vanuit Irak naar Frankrijk op 10 december 2023. Aldaar verbleven jullie twee maanden, alvorens jullie zich naar België begaven en hier pas een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 1 februari 2024 (zie administratief dossier & CGVS broer H., p.10; CGVS zus Z., p.10; CGVS moeder M., p.14). Nochtans kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, dit verzoek indient. Dat u naliet dit te doen in Frankrijk en pas na enkele maanden een verzoek indiende in België (CGVS zus Z., p.10; CGVS broer H., p.17; CGVS moeder M., p.14), getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en doet nogmaals twifelen aan de oprechtheid van jullie relaas en redenen het land te verlaten. Dat u in België een verzoek indiende omdat F. u dit adviseerde, kan allerminst als een ernstige verklaring worden beschouwd (CGVS, p.17; CGVS broer H., p.17; CGVS zus Z., p.16). Ook de verklaring dat jullie geen ervaring hadden met asielaanvragen, en bijgevolg hebben gedaan wat F. zei, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS moeder M., p.19). U had immers reeds een broer die in België een verzoek - met gunstig gevolg - had ingediend, namelijk A.. Deze verklaringen volstaan geenszins om het late tijdstip van jullie verzoek te verschonen.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u, en jullie gezin, ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen.

Wat betreft de identiteitsdocumenten die jullie neerleggen, kunnen deze stukken de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Jullie nationaliteit en herkomst worden in deze beslissing niet betwist. Hieruit kan echter niets afgeleid worden over mogelijke problemen die jullie in Irak gekend zou hebben.

De overlijdensakte van uw vader geeft slechts weer dat hij is overleden, een element dat hier evenmin wordt betwist. Doch toont dit stuk geenszins de omstandigheden aan waarin dit volgens u en uw familie zou zijn gebeurd. Ook dit stuk kan bijgevolg de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. De registratie van jullie eigendom toont evenmin mogelijke problemen aan. Wat betreft de documenten aangaande de problemen die

jullie kenden - nl. de politiekachten en verhoor van jullie moeder - dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. U legt bovendien enkel een kopie neer van deze stukken, geen origineel of voor echt verklaard stuk, waardoor de herkomst noch authenticiteit ervan kunnen worden nagegaan. Kopieën zijn immers makkelijk manipuleerbaar en hun bewijswaarde is hierdoor überhaupt zeer gering. Er moet tenslotte ook worden op gewezen dat alle Iraakse (identiteits-)stukken zeer gemakkelijk via corruptie kunnen worden verkrijgen, zowel in Irak als daarbuiten. Dit maakt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten überhaupt zeer gering is, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door een geloofwaardig relaas (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier)

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw broer H. R. A. (CG...; OV: ...), uw zus Z. J. R. A. (CG ...; OV...) en uw moeder M. H. H. A. S. (CG: ...; OV: ...) eveneens overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van hun beslissingen en de notities van hun persoonlijke onderhouden werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

De vaststelling dat uw broer A. J. R. A. (CG ...; OV ...) in maart 2016 de vluchtelingenstatus heeft verkregen in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in

de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolaanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (ISIS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging die IS vormt in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. De laatste terroristische aanslag dateert van januari 2021 en werd gepleegd door twee zelfmoordterroristen, waarbij 32 mensen omkwamen. Het is ook belangrijk om te benadrukken dat er in 2024 en 2025 geen zelfmoordaanslagen of autobommen waren, wat in schril contrast staat met de periode 2012-2017, toen dergelijke incidenten veelvuldig voorkwamen.

IS heeft nog steeds bolwerken in het district Tarmiya, ten noorden van Bagdad, en voert aanvallen van geringe intensiteit uit tegen de ISF in de vorm van moorden of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde explosieven (IED's). Het district Tarmiya is om nog onbekende redenen een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in om zijn cellen in het noorden van de Baghdad belts te bevoorraden. De frequentie van deze aanslagen is echter zeer laag: IS was tussen 1 januari 2024 en 13 juni 2025 slechts verantwoordelijk voor 10 incidenten in de hele provincie.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een

scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen. De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen. In juli 2025 werd het ministerie van Landbouw bestormd door leden van PMF-groeperingen die banden hebben met Kata'i'b Hezbollah, met als doel de nieuwe directeur te verdrijven. Daarbij kwam een politieagent om het leven.

Vanaf oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten reageerden hardhandig op degenen die betrokken waren bij de protesten tegen de regering. Er braken gewelddadige botsingen uit tussen demonstranten enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Rond maart 2020 verloor de protestbeweging aan kracht door de gezondheidscrisis in verband met de Covid-19-epidemie, waardoor het aantal demonstranten op straat sterk afnam. Kleinschalige demonstraties bleven plaatsvinden, soms gepaard gaand met geweld, tot 2022. Deze protesten eindigden in augustus, nadat demonstranten het parlement en het presidentiële paleis waren binnengedrongen als reactie op de terugtrekking van Moqtada Al Sadr uit de politiek en om te protesteren tegen de mogelijke benoeming van Al Sudani tot premier. Hierna is de beweging volledig tot stilstand gekomen en kunnen de demonstraties tot het verleden gerekend worden. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaken is echter zeer laag gebleven. Sinds januari 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten geleidelijk afgenomen en bedraagt nu minder dan 20 per maand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiiitische milities en criminele organisaties achter politiek en crimineel geweld zitten, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en de provincie Bagdad betreft, zullen er op 31 december 2024 naar schatting 96.216 terugkerenden en 42.000 ontheemden zijn in de andere provincies van het land.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

"U, M. H. H. A. S., verklaarde over de Irakese nationaliteit te beschikken, Arabische en moslima te zijn. U bent geboren op (...) 1972 in Nassiriyyah in Dhi Qar provincie. Vervolgens verhuisde u met uw ouders naar de wijk Al Arab wijk in Zubair (in het district Al Zubair binnen de provincie Basra).

U ging tot het vierde leerjaar naar school. U kan niet lezen noch schrijven. U heeft nooit gewerkt in Irak, omdat u het huis niet mocht verlaten. Toen u trouwde met uw echtgenoot J. verhuisde u naar de wijk Al Shimaaliyah, te Basra.

Uw echtgenoot was een zakenman die voertuigen verkocht in verschillende showrooms en verschillende eigendommen bezat. Sinds 2015 begon hij zich vreemd te gedragen en werd hij snel boos. Hij nam daarnaast ook grote geldsommen uit jullie kluis. U verdacht hem hierdoor van ontrouw, waardoor jullie huwelijksproblemen kregen.

Op 18 juni 2015 kwamen enkele mensen naar jullie woning. U en de rest van het gezin hoorden uw echtgenoot roepen over geld. Jullie, alsook de burens, kwamen kijken wat er aan de hand was. Jullie zagen mannen in een Pick-up. Ze vertrokken toen jullie eraan kwamen. Uw echtgenoot lichtte u op dat moment in van het feit dat hij werd afgeperst.

Ongeveer twee dagen later stond uw echtgenoot op het punt naar de bakker te gaan, wat hij gewoonlijk 's ochtends voor zijn werk deed. Plots hoorden jullie een luide knal. Uw echtgenoot was zwaargewond geraakt bij een ontploffing. De politie en de ambulance kwamen ter plaatse, waarna uw echtgenoot met ernstige verwondingen naar het ziekenhuis werd gebracht. U verloor op dat moment het bewustzijn. Toen u weer bijkwam, werd u meegenomen naar het politiekantoor voor verhoor, echter wist u niet wie de daders waren. U gaf geld aan uw zoon A. J. R. A. (CG ...; OV ...) opdat hij al het land kon verlaten. A. reisde naar Europa, diende een verzoek om internationale bescherming in te België op 17 augustus 2015 en verkreeg hier de vluchtelingenstatus op 29 maart 2016.

U contacteerde de vriend en zakenpartner van uw echtgenoot, genaamd A. F.. Hij zei u al jullie geld, juwelen en belangrijkste documenten te verzamelen. Hij pikte u, uw zonen H., B. en H. en uw dochter Z. op en bracht jullie naar zijn woning in de wijk Al Qiblah. Aldaar verbleven jullie vanaf juni 2015 in zijn woning.

Noch u noch uw kinderen bezochten uw echtgenoot; dit uit veiligheidsoverwegingen. A. F. bezocht hem wel.

Op 27 februari 2016 meldde A. F. jullie dat uw echtgenoot was overleden in het ziekenhuis, maar niet ten gevolge zijn verwondingen. Hij had een kogel in de borst gekregen. A. F. besloot dat het te gevaarlijk werd voor zijn eigen gezin, dus adviseerden hij jullie te vertrekken naar Bagdad. Jullie verlieten zijn woning op 27 februari 2016 en verhuisden naar de wijk Al Dora in Bagdad, waar veel soennieten verblijven. U kocht er een bakkerij, waarin uw zonen aan het werk konden.

Na een tijd stelden uw zonen u vragen over het geld en de eigendommen van hun vader in Basra. Ze wilden dit terugkrijgen. U was niet akkoord, echter overtuigden ze u met de veranderde situatie: er is een overheid, er is een wet. Uw dochter Z. J. R. A. (CG ...; OV ...) wilde zich dan weer verloven en diende hiervoor haar nationaliteitskaart te laten vernieuwen in Basra. Bijgevolg reisden u, uw zoon B. en uw dochter Z. in september 2023 terug naar Basra. Dit om haar identiteitsdocument te vernieuwen, alsook om klacht neer te leggen bij de politie aangaande jullie ingenomen eigendommen.

Op 10 september 2023 deden jullie aangifte betreffende het verlies van jullie woningen bij het politiekantoor in Zubair. Op 17 september deden jullie aangifte bij een ander politiekantoor in Basra betreffende de showrooms die werden ingenomen. De agent noteerde uw telefoonnummer en adres. Vervolgens keerden jullie terug naar Bagdad.

Ongeveer vijftien dagen na jullie terugkeer uit Basra vonden jullie 's ochtends een enveloppe met een dreigbrief en een kogel aan jullie garage. Vervolgens verbood u uw zonen te gaan werken in de bakkerij. Jullie doken allen onder bij U. M., een vriendin van u in dezelfde wijk. Zij adviseerde u Irak te verlaten. Zij had immers een verwant, genaamd F., die jullie aan een visum kon helpen.

Eind oktober 2023 verliet uw zoon H. de woning van U. M. om sigaretten te gaan kopen. Hij keerde echter niet meer terug. Jullie zochten overal naar hem. Vijf dagen na zijn vermissing werd uw zoon B. opgebeld door een onbekende. Hij zei dat jullie naar Basra dienden te komen om de aangiftes te annuleren indien jullie H. wilden terugzien. U wilde gaan, maar U. M. zei dat dit een valstrik was. Jullie besloten aldus niet naar Basra te gaan maar integendeel Irak te verlaten, in de hoop dat jullie belagers H. zouden vrijlaten eens ze zouden vernemen dat jullie Irak hadden verlaten. F. regelde jullie reis verder, en jullie gaven hem de bakkerij als betaling.

U, uw zoon H. R. A. (CG ...; OV: ...), uw dochter Z. en uw zoon B. verlieten Irak begin december 2023 per vliegtuig vanuit Bagdad via Turkije naar Frankrijk, waar jullie ongeveer twee maanden verbleven. Vervolgens

bracht F. jullie naar België waar zowel u, uw zoon H., uw zoon B. en uw dochter Z. op 1 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie volgende stukken neer: de overlijdensakte van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, een verslag en verhoor aangaande de ontploffing in 2015, een foto van uw echtgenoot met zijn verwondingen, drie stukken aangaande de registratie van de eigendommen, twee klachten van 2023, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van B., de identiteitskaart van H., de identiteitskaart van Z., een overzicht van uw medisch dossier, medische verslagen aangaande oogheelkunde, twee verslagen van een psycholoog d.d. 28/01/2025 en 01/10/2025 (INBALANS), bloedresultaten, een doorverwijzing naar de psychiatrie, een attest aangaande traumabehandeling, een attest van verblijf en een medisch verslag d.d. 26/09/2025.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U legt een overzicht van uw medisch dossier, medische verslagen aangaande oogheelkunde, twee verslagen van een contextueel psychotherapeut d.d. 28/01/2025 en 01/10/2025, bloedresultaten, een doorverwijzing naar de psychiatrie, een attest aangaande traumabehandeling, een attest van verblijf en een medisch verslag d.d. 26/09/2025 neer (zie documenten).

U verklaart medicatie te nemen voor uw maag, slaapmiddelen te nemen en in behandeling te zijn voor suikerziekte. U heeft daarnaast last van uw maag (CGVS, p.1-3). U toont de medicatie die u neemt voor uw suikerziekte (Metformine, Atorstatine, Rybelsus), voor de maag (Duspatalin), voor uw slaapproblemen (Trazadone) en vitaminen (D-Cure) (CGVS, p.11).

Wat betreft uw mentale gezondheid, verklaart u zelf dat u reeds vier keer naar een psycholoog bent gegaan (CGVS, p.1-3).). Uit de stukken blijkt dat u op 30/01/2025 een doorverwijsbrief ontving voor psychiatrie, echter stelt u zelf hieromtrent nog geen stappen te hebben ondernomen (CGVS, p.4). In het meest recente verslag van psychotherapeutische begeleiding d.d. 01/10/2025 wordt genoteerd dat u lijdt aan een zware posttraumatische stressstoornis (PTSS), vergezeld van chronische angstklachten, depressieve stemming en duidelijke tekenen van cognitieve belasting. Meer specifiek wordt onder andere gewezen op herbelevingen en flashbacks van de gewelddadige dood van uw echtgenoot alsook uw ontvoerde zoon, nachtmerries en roepen in uw slaap gericht naar uw vermiste zoon, paniek- en angstaanvallen, verstoord realiteitsbesef en verminderde aandacht en concentratie.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gewezen op de pauze, alsook op de mogelijkheid op elk ander moment om een pauze te vragen. Op de vraag of u andere vormen van ondersteuning nodig heeft, stelt u dat de vragen op een gewone manier gesteld dienen te worden, verder niets (CGVS, p.4-5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd gepeild naar uw toestand, waarop u zei dat u gewoon verder wilde doen (CGVS, p.15). Uw persoonlijk onderhoud verliep voorts in normale omstandigheden. U, noch uw advocaat gaf het tegengestelde aan. U gaf aan de vragen goed te hebben begrepen (CGVS, p.21). Het CGVS mocht geen opmerkingen ontvangen op de verstuurde kopie van de notities.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de asielmotieven die ook door uw zoon B. J. R. A. (CG ...; OV ...) werden aangehaald. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn hoofd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen waardoor evenmin in uw hoofd gewag kan worden gemaakt van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig het Geneefse Vluchtelingenverdrag. De beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

(...)

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door jullie neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Wat betreft de identiteitsdocumenten die jullie neerleggen, kunnen deze stukken de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Jullie nationaliteit en herkomst worden in deze beslissing niet betwist. Hieruit kan echter niets afgeleid worden over mogelijke problemen die jullie in Irak gekend zou hebben.

De overlijdensakte van uw man geeft slechts weer dat hij is overleden, een element dat hier niet wordt betwist. Doch toont dit stuk geenszins de omstandigheden aan waarin dit volgens u en uw familie zou zijn gebeurd. Ook dit stuk kan bijgevolg de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. De registratie van jullie eigendom toont evenmin mogelijke problemen aan. Wat betreft de documenten aangaande de problemen die jullie kenden - nl. de politiekklachten en het politieverhoor - dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. U legt bovendien enkel kopieën, geen origineel of voor echt verklaard stuk neer, waardoor de herkomst noch

authenticiteit ervan kunnen worden nagegaan. Kopieën zijn immers makkelijk manipuleerbaar en hun bewijswaarde is hierdoor überhaupt zeer gering. Er moet tenslotte ook worden op gewezen dat alle Iraakse (identiteits-)stukken zeer gemakkelijk via corruptie kunnen worden verkrijgen, zowel in Irak als daarbuiten. Dit maakt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten überhaupt zeer gering is, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door een geloofwaardig relaas (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

De medische stukken die u neerlegt kunnen evenmin leiden tot een andere appreciatie van uw verzoek. Het CGVS betwist niet dat u bepaalde gezondheidsklachten - zowel fysiek als mentaal - heeft en hiervoor in behandeling bent en/of de nodige medicatie krijgt voorgeschreven. Doch aangaande de attesten van INBALANS (dd. 28 januari 2025 en 1 oktober 2025) waar sprake is van de diagnose van PTSS moet heel duidelijk worden gesteld dat een psycholoog enkel vaststellingen doet betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt maar deze geenszins de door u voorgehouden asielmotieven kan bevestigen. Rekening houdend met zijn/haar bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar kan hij/zij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. Hiervoor beroept hij/zij zich op de gezegden van de patiënt, u dus.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw zoon H. R. A. (CG ...; OV ...) en uw dochter J. R. A. (CG ...; OV ...) eveneens een beslissing tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

De vaststelling dat uw zoon A. J. R. A. (CG ...; OV ...) in maart 2016 de vluchtelingenstatus heeft verkregen in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolraanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (ISIS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging die IS vormt in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. De laatste terroristische aanslag dateert van januari 2021 en werd gepleegd door twee zelfmoordterroristen, waarbij 32 mensen omkwamen. Het is ook belangrijk om te benadrukken dat er in 2024 en 2025 geen zelfmoordaanslagen of autobommen waren, wat in schril contrast staat met de periode 2012-2017, toen dergelijke incidenten veelvuldig voorkwamen.

IS heeft nog steeds bolwerken in het district Tarmiya, ten noorden van Bagdad, en voert aanvallen van geringe intensiteit uit tegen de ISF in de vorm van moorden of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde explosieven (IED's). Het district Tarmiya is om nog onbekende redenen een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in om zijn cellen in het noorden van de Baghdad belts te bevoorraden. De frequentie van deze aanslagen is echter zeer laag: IS was tussen 1 januari 2024 en 13 juni 2025 slechts verantwoordelijk voor 10 incidenten in de hele provincie.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17

oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiietische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen. In juli 2025 werd het ministerie van Landbouw bestormd door leden van PMF-groeperingen die banden hebben met Kata'ib Hezbollah, met als doel de nieuwe directeur te verdrijven. Daarbij kwam een politieagent om het leven.

Vanaf oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten reageerden hardhandig op degenen die betrokken waren bij de protesten tegen de regering. Er braken gewelddadige botsingen uit tussen demonstranten enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Rond maart 2020 verloor de protestbeweging aan kracht door de gezondheidscrisis in verband met de Covid-19-epidemie, waardoor het aantal demonstranten op straat sterk afnam. Kleinschalige demonstraties bleven plaatsvinden, soms gepaard gaand met geweld, tot 2022. Deze protesten eindigden in augustus, nadat demonstranten het parlement en het presidentiële paleis waren binnengedrongen als reactie op de terugtrekking van Moqtada Al Sadr uit de politiek en om te protesteren tegen de mogelijke benoeming van Al Sudani tot premier. Hierna is de beweging volledig tot stilstand gekomen en kunnen de demonstraties tot het verleden gerekend worden. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaken is echter zeer laag gebleven. Sinds januari 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten geleidelijk afgenomen en bedraagt nu minder dan 20 per maand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiietische milities en criminele organisaties achter politiek en crimineel geweld zitten, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en de provincie Bagdad betreft, zullen er op 31 december 2024 naar schatting 96.216 terugkerenden en 42.000 ontheemden zijn in de andere provincies van het land.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

De door u neergelegde medische attesten, waarin onder andere staat dat u aan PTSS lijdt (cfr supra) door hetgeen u meegemaakt heeft in Irak, namelijk de moord op uw man en de ontvoering van uw zoon. Deze elementen werden evenwel ongeloofwaardig bevonden en het loutere feit dat u zelf verklaart dat uw psychologische situatie te wijten is aan deze feiten kan hier logischerwijs geen ander licht op werpen (zie supra). Deze elementen kunnen hoogstens aantonen dat u met bepaalde mentale problemen kampt, wat op zich niet wordt betwist, doch tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont zulks ook zelf niet in concreto aan. U verduidelijkt noch concretiseert waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Bij de individuele beoordeling dient voorts ook rekening te worden gehouden met 'risicoverhogende factoren', zoals leeftijd, sociaal netwerk en de aard en zichtbaarheid van de mentale en /of fysieke beperking. Mensen met mentale problemen kunnen een verhoogde kwetsbaarheid hebben voor geweld en discriminatie. De beschikbare informatie toont aan dat er, en ondanks de beperkingen, wel degelijk behandelingen voorhanden zijn alsook medicatie beschikbaar is Bagdad (zie 'COI Query Response. IRAQ. INFORMATION ON ACCESS TO MENTAL HEALTH TREATMENT – SUPPORT' door Refugee Documentation Centre of Ireland (19/03/2025), te raadplegen op <https://cgvs-cgra.govshare.fed.be/sites/iraq/basic/COI%20QUERY%20RESPONSE.%20IRAQ.%20INFORMATION%20ON%20ACCES%20TO%20MENTAL%20HEALTH%20TREATMENT%20-%20%20SUPP%20ORT.pdf>).

Zo wordt onder andere het antidepressivum waarover u spreekt aangaande uw slaapproblemen genaamd Trazadone volgens de beschikbare informatie verkocht in Irak (zie 'Trazodone Hydrochloride Tablets 50mg', Taj Pharma India, te raadplegen op <https://tajpharmaindia.com/portfolio-item/trazodone-hydrochloride-tabletsusp-50mg/>).

Aangaande de diabetes waaraan u lijdt, merkt het CGVS op dat hiervoor eveneens behandeling en medicatie beschikbaar zijn in Irak (zie 'World Diabetes Day 2020', WHO, te raadplegen op <https://www.emro.who.int/iraq/news/world-diabetes-day-2020.html#:~:text=This%20is%20important%20because%20more,that%20they%20have%20the%20disease.> en 'Iraqi Experts Consensus on the Management of Type 2 Diabetes/Prediabetes in Adults', (SAGE Publications Inc) Clinical Medicine Insights: Endocrinology and Diabetes (augustus 2020) te raadplegen op https://www.researchgate.net/publication/343758443_Iraqi_Experts_Consensus_on_the_Management_of_Type_2_DiabetesPrediabetes_in_Adults).

Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van derde verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z. J. R. A., verklaarde over de Irakese nationaliteit te beschikken, Arabische en moslima te zijn. U bent geboren op (...) 2000 in Basra. Aldaar woonde u in de wijk Al Shimaaliyah wijk in Zubair.

U bent naar school gegaan tot het tweede jaar. Daarna diende u thuis te blijven van uw vader. U heeft nooit gewerkt in Irak. U bent volgens de burgerlijke stand gehuwd met Mohammed B., maar u heeft nog geen huwelijksfeest gehad.

In 2014 werd uw zus Aisha samen met haar man en twee kinderen om het leven gebracht om onbekende redenen.

Uw vader bezat showrooms met vrachtwagens en auto's. Daarnaast hadden jullie een kluis vol geld in jullie woning. Uw moeder M. H. H. A. S. (CG ...; OV ...) merkte op dat uw vader grote geldsommen uit de kluis nam. Zij vermoedde dat hij een andere relatie had, echter ontkende uw vader dit.

Op 18 juni 2015 werd er aangeklopt. Uw vader ging naar buiten en kreeg een discussie met mannen die bivakmutsen droegen. Zij eisten geld van uw vader en bedreigden hem. Jullie gezin en de burens kwamen buiten om te kijken wat er gaande was, waarna de belagers vertrokken.

Ongeveer twee dagen later wilde uw vader vertrekken naar de bakker, alvorens hij naar zijn werk zou gaan. Zijn wagen ontplofte bij vertrek. Wanneer jullie naar buiten kwamen, zagen jullie dat uw vader ernstig gewond was. Uw moeder verloor het bewustzijn. Jullie burens belden de ambulance en de politie. Zij brachten uw vader zwaargewond naar het ziekenhuis. Uw moeder werd vervolgens ondervraagd door de politie. Zij gaf uit voorzorg geld aan uw broer A. J. R. A. (CG ...; OV:...) om het land te kunnen verlaten. A. reisde naar Europa, diende een verzoek om internationale bescherming in te België op 17 augustus 2015 en verkreeg de vluchtelingenstatus op 29 maart 2016.

U, uw moeder en uw broers H. R. A. (CG ...; OV ...), B. J. R. A. (CG ...; OV ...) en H. trokken in bij A. F., de zakenpartner van uw vader. Jullie bezochten jullie vader nooit in het ziekenhuis, dit uit veiligheidsoverwegingen. A. F. bezocht hem wel. Op 27 februari 2016 meldde A. F. jullie dat jullie vader was overleden in het ziekenhuis, maar niet ten gevolge zijn verwondingen. Hij had een kogel in de borst gekregen. A. F. besloot dat het te gevaarlijk werd voor zijn eigen gezin, dus adviseerden jullie te vertrekken naar Bagdad. Jullie vertrokken op 27 februari 2016 en verhuisden naar de wijk Al Dora, waar veel soennieten verblijven. U en uw familie begonnen er een bakkerij.

Na enkele jaren besloten u en uw broers dat jullie de eigendommen en het geld van jullie vader terug wilden krijgen. Jullie moeder was niet akkoord, echter overtuigden jullie haar met de veranderde situatie: er is een overheid, er is een wet. U wilde zich bovendien verloven en diende, om te kunnen trouwen, uw nationaliteitskaart te laten vernieuwen in Basra. Bijgevolg reisden u, uw moeder en uw broer B. in september 2023 terug naar Basra; dit om uw identiteitsdocument te vernieuwen alsook om klacht neer te leggen aangaande het verlies van jullie eigendommen.

Op 10 september 2023 deden jullie aangifte betreffende het verlies van jullie woningen bij het politiekantoor in Zubair. Op 17 september deden jullie aangifte bij een ander politiekantoor in Basra betreffende de showrooms die werden ingenomen. De agent noteerde uw telefoonnummer en adres. Vervolgens keerden jullie terug naar Bagdad.

Ongeveer vijftien dagen na jullie terugkeer uit Basra vonden jullie 's ochtends een enveloppe met een dreigbrief en een kogel aan jullie garage. Vervolgens verbood u uw zonen te gaan werken in de bakkerij. Jullie doken allen onder bij U. M., een vriendin van u in dezelfde wijk. Zij adviseerde u Irak te verlaten. Zij had immers een verwant, genaamd F., die jullie aan een visum kon helpen.

Enkele dagen later verliet uw broer H. de woning van U. M. om sigaretten te gaan kopen. Hij keerde echter niet meer terug. Vijf dagen na zijn vermissing werd B. opgebeld door een onbekende. Hij zei dat jullie naar Basra dienden terug te komen om de eigendommen officieel over te dragen en een overnamedocument te ondertekenen. Enkel zo zouden jullie H. terug zien. Jullie vertrouwden de zaak niet en besloten niet te gaan maar integendeel Irak te verlaten, in de hoop dat jullie belagers H. zouden vrijlaten eens ze dat zouden vernemen. Een familielid van U. M., genaamd F., hielp jullie aan een Frans visum. Jullie gaven hem de bakkerij bij wijze van betaling. U, uw broers H. en B., en uw moeder M. verlieten Irak op 10 december 2023 per vliegtuig vanuit Bagdad via Turkije naar Frankrijk, waar jullie ongeveer twee maanden verbleven. Vervolgens bracht F. jullie naar België waar zowel u, uw broer H., uw moeder M. en uw broer B. op 1 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie volgende stukken neer: de overlijdensakte van uw vader, de huwelijksakte van uw ouders, een verslag en verhoor aangaande de ontplofing in 2015, een foto van uw vader met zijn verwondingen, drie stukken aangaande de registratie van de eigendommen, twee klachten van 2023, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van B., de identiteitskaart van H., de identiteitskaart van uw moeder en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de asielmotieven die ook door uw broer B. J. R. A. (CG ...; OV ...) werden aangehaald. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen waardoor evenmin in uw hoofde gewag kan worden gemaakt van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig het Geneefse Vluchtelingenverdrag. De beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

(...)

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen.

Wat betreft de identiteitsdocumenten die jullie neerleggen, kunnen deze stukken de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Jullie nationaliteit en herkomst worden in deze beslissing niet betwist. Hieruit kan echter niets afgeleid worden over mogelijke problemen die jullie in Irak gekend zou hebben.

De overlijdensakte van uw vader geeft slechts weer dat hij is overleden, een element dat hier niet wordt betwist. Doch toont dit stuk geenszins de omstandigheden aan waarin dit volgens u en uw familie zou zijn gebeurd. Ook dit stuk kan bijgevolg de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. De registratie van jullie eigendom toont evenmin mogelijke problemen aan. Wat betreft de documenten aangaande de problemen die jullie kenden - nl. de politiekachten en verhoor van uw moeder - dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. U legt

bovendien enkel kopieën neer, geen origineel of voor echt verklaard stuk, waardoor de herkomst noch authenticiteit ervan kunnen worden nagegaan. Kopieën zijn immers makkelijk manipuleerbaar en hun bewijswaarde is hierdoor überhaupt zeer gering. Er moet tenslotte ook worden op gewezen dat alle Iraakse (identiteits-)stukken zeer gemakkelijk via corruptie kunnen worden verkrijgen, zowel in Irak als daarbuiten. Dit maakt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten überhaupt zeer gering is, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door een geloofwaardig relaas (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier)

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw broer H. R. A. (CG ...; OV ...) en uw moeder M. H. H. A. S. (CG ...; OV ...) eveneens besliste tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De vaststelling dat uw broer A. J. R. A. (CG ...; OV ...) in maart 2016 de vluchtelingenstatus heeft verkregen in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie *infra*). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de

zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolaanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (ISIS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging die IS vormt in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. De laatste terroristische aanslag dateert van januari 2021 en werd gepleegd door twee zelfmoordterroristen, waarbij 32 mensen omkwamen. Het is ook belangrijk om te benadrukken dat er in 2024 en 2025 geen zelfmoordaanslagen of autobommen waren, wat in schril contrast staat met de periode 2012-2017, toen dergelijke incidenten veelvuldig voorkwamen.

IS heeft nog steeds bolwerken in het district Tarmiya, ten noorden van Bagdad, en voert aanvallen van geringe intensiteit uit tegen de ISF in de vorm van moorden of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde explosieven (IED's). Het district Tarmiya is om nog onbekende redenen een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in om zijn cellen in het noorden van de Bagdad belts te bevoorraden. De frequentie van deze aanslagen is echter zeer laag: IS was tussen 1 januari 2024 en 13 juni 2025 slechts verantwoordelijk voor 10 incidenten in de hele provincie.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing.

Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen. In juli 2025 werd het ministerie van Landbouw bestormd door leden van PMF-groeperingen die banden hebben met Kata'i'b Hezbollah, met als doel de nieuwe directeur te verdrijven. Daarbij kwam een politieagent om het leven.

Vanaf oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten reageerden hardhandig op degenen die betrokken waren bij de protesten tegen de regering. Er braken gewelddadige botsingen uit tussen demonstranten enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Rond maart 2020 verloor de protestbeweging aan kracht door de gezondheidscrisis in verband met de Covid-19-epidemie, waardoor het aantal demonstranten op straat sterk afnam. Kleinschalige demonstraties bleven plaatsvinden, soms gepaard gaand met geweld, tot 2022. Deze protesten eindigden in augustus, nadat demonstranten het parlement en het presidentiële paleis waren binnengedrongen als reactie op de terugtrekking van Moqtada Al Sadr uit de politiek en om te protesteren tegen de mogelijke benoeming van Al Sudani tot premier. Hierna is de beweging volledig tot stilstand gekomen en kunnen de demonstraties tot het verleden gerekend worden. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaken is echter zeer laag gebleven. Sinds januari 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten geleidelijk afgenomen en bedraagt nu minder dan 20 per maand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjitische milities en criminele organisaties achter politiek en crimineel geweld zitten, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en de provincie Bagdad betreft, zullen er op 31 december 2024 naar schatting 96.216 terugkerenden en 42.000 ontheemden zijn in de andere provincies van het land.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van vierde verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. R. A., verklaarde over de Irakese nationaliteit te beschikken, een Arabier en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op (...) 2003 in Basra, waar u verbleef in we wijk Al Shamaaliyyah. U ging tot het derde leerjaar naar de basisschool. In 2014 werden uw zus A., haar man en kinderen vermoord om een onbekende reden.

Uw vader werd afgeperst en bedreigd door een onbekende groepering. Zo gaf hij meermaals grote sommen geld, zonder medeweten van uw moeder M. H. H. A. S. (CG ...; OV ...). Uw moeder werd wantrouwig.

Op 18 juni 2015 kwamen de belagers van uw vader naar jullie woning. Jullie hoorden hem ruziemaken met hen. Hij wilde met rust gelaten worden. Zowel jullie als de burens hoorden de discussie en gingen naar buiten. Jullie werden met de dood bedreigd, waarna die onbekenden weer vertrokken.

Enkele dagen later wilde uw vader met de wagen brood halen voordat hij naar zijn werk vertrok. Zijn wagen ontplofte toen hij achteruit wilde rijden. Hij was ernstig gewond. De burens belden de politie en ziekenwagen, die ter plaatse kwamen. Uw moeder verloor het bewustzijn. Uw vader werd zwaargewond naar het ziekenhuis gebracht, waarna uw moeder werd meegenomen naar het politiekantoor voor ondervraging. Nadien belde ze A. F. op, de zakenpartner van uw vader. Hij was de eigenaar van de auto's en vrachtwagens die in de showrooms van uw vader tentoongesteld werden. Hij haalde jullie op waarna jullie allemaal bij hem gingen inwonen.

Uw moeder gaf uw broer A. J. R. A. (CG ...; OV ...) een som geld en stuurde hem het land uit, omdat hij als volgende gevisieerd kon worden. A. F. ging op bezoek in het ziekenhuis bij uw vader. Op 27 februari 2016 meldde A. F. jullie dat jullie vader was vermoord in het ziekenhuis. A. F. kreeg schrik en vroeg jullie te vertrekken.

Jullie verlieten Basra en verhuisden naar Al Dora, in de Asia-wijk, te Bagdad. In Bagdad kocht uw moeder een bakkerij, waarin jullie allen aan het werk gingen. Jullie waren op de hoogte van de eigendommen van uw vader. Toen jullie ouder werden, overtuigden jullie uw moeder om aangifte te doen in Basra teneinde jullie bezittingen, nl. de huizen en showrooms, terug te krijgen. Zij was niet akkoord, maar jullie wilden het geld van jullie vader terug.

Uw zus Z. J. R. A. (CG ...; OV ...) wilde intussen gaan trouwen, waardoor uw moeder M. en zus Z. sowieso naar Basra dienden terug te keren om haar identiteitskaart in orde te brengen. Uw broer B. J. R. A. (CG ...; OV ...) ging met hen mee. In Basra deden ze enerzijds aangifte van het verlies van de huizen bij het politiekantoor van Zubair en anderzijds aangifte voor het verlies van de showrooms bij het politiekantoor van Basra. B. liet het adres en zijn contactgegevens achter bij de politie. Vervolgens keerde iedereen terug naar Bagdad.

Ongeveer tien dagen later, rond 6u 's ochtends, vertrok u samen met uw broer B. en H. zoals gewoonlijk naar de bakkerij, toen jullie een enveloppe met een dreigbrief aantroffen aan jullie poort. De brief waarschuwde dat jullie jullie les niet hadden geleerd en zouden eindigen zoals jullie vader.

Uw moeder verbood u te gaan werken in de bakkerij. Jullie zijn allemaal samen naar U. M. gegaan, een vriendin van jullie moeder die in de buurt woonde. U. M. heeft een familielid, genaamd F., die werkt bij de ambassade. Hij zou jullie hebben geholpen het land te verlaten. Tijdens de periode bij U. M., einde oktober 2023, besloot H. naar buiten te gaan om sigaretten te kopen. Hij kwam echter nooit meer terug. Jullie zochten overal; jullie deden navraag bij de burens, in huizen, bij politiekantoren, tevergeefs.

Vijf dagen na zijn vermissing werden jullie opgebeld door een onbekende. Hij zei dat jullie naar Basra dienden te komen om de politie-aangiftes te annuleren indien jullie H. wilden terugzien. Jullie vertrouwden de zaak niet en besloten niet te gaan maar integendeel Irak te verlaten, in de hoop dat jullie belagers H. zouden vrijlaten indien ze dit zouden vernemen.

F. regelde jullie paspoorten en een visum voor Frankrijk in ruil voor de bakkerij. In december 2023 reisden u, uw broer B., uw zus Z. en uw moeder M. onder begeleiding van F. naar Frankrijk, waar jullie ongeveer twee maanden verbleven. Vervolgens reisden jullie naar België, waar jullie allemaal een verzoek indienden op 1 februari 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie volgende stukken neer: de overlijdensakte van uw vader, de huwelijksakte van uw ouders, een verslag en verhoor aangaande de ontploffing in 2015, een foto van uw vader met zijn verwondingen, drie stukken aangaande de registratie van de eigendommen, twee klachten van 2023, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van B..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de asielmotieven die ook door uw broer B. J. R. A. (CG ...; OV ...) werden aangehaald. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen waardoor evenmin in uw hoofde gewag kan worden gemaakt van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig het Geneefse Vluchtelingenverdrag. De beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

(...)

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen.

Wat betreft de identiteitsdocumenten die jullie neerleggen, kunnen deze stukken de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Jullie nationaliteit en herkomst worden in deze beslissing niet betwist. Hieruit kan echter niets afgeleid worden over mogelijke problemen die jullie in Irak gekend zou hebben.

De overlijdensakte van uw vader geeft slechts weer dat hij is overleden, een element dat hier evenmin wordt betwist. Doch toont dit stuk geenszins de omstandigheden aan waarin dit volgens u en uw familie zou zijn gebeurd. Ook dit stuk kan bijgevolg de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. De registratie van jullie eigendom toont evenmin mogelijke problemen aan. Wat betreft de documenten aangaande de problemen die jullie kenden - nl. de politiekachten en verhoor van uw moeder - dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. U legt bovendien enkel kopieën neer, geen origineel of voor echt verklaard stuk, waardoor de herkomst noch authenticiteit ervan kunnen worden nagegaan. Kopieën zijn immers makkelijk manipuleerbaar en hun bewijswaarde is hierdoor überhaupt zeer gering. Er moet tenslotte ook worden op gewezen dat alle Iraakse (identiteits-)stukken zeer gemakkelijk via corruptie kunnen worden verkrijgen, zowel in Irak als daarbuiten. Dit maakt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten überhaupt zeer gering is, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door een geloofwaardig relaas (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier)

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw zus Z. J. R. A. (CG ...; OV ...) en uw moeder M. H. H. A. S. (CG ...; OV ...) eveneens besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De vaststelling dat uw broer A. J. R. A. (CG ...; OV ...) in maart 2016 de vluchtelingenstatus heeft verkregen in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht

van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolaanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (ISIS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging die IS vormt in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. De laatste terroristische aanslag dateert van januari 2021 en werd gepleegd door twee zelfmoordterroristen, waarbij 32 mensen omkwamen. Het is ook belangrijk om te benadrukken dat er in 2024 en 2025 geen zelfmoordaanslagen of autobommen waren, wat in schril contrast staat met de periode 2012-2017, toen dergelijke incidenten veelvuldig voorkwamen.

IS heeft nog steeds bolwerken in het district Tarmiya, ten noorden van Bagdad, en voert aanvallen van geringe intensiteit uit tegen de ISF in de vorm van moorden of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde explosieven (IED's). Het district Tarmiya is om nog onbekende redenen een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in om zijn cellen in het noorden van de Baghdad belts te bevoorraden. De frequentie van deze aanslagen is echter zeer laag: IS was tussen 1 januari 2024 en 13 juni 2025 slechts verantwoordelijk voor 10 incidenten in de hele provincie.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militia die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen. In juli 2025 werd het ministerie van Landbouw bestormd door leden van PMF-groeperingen die banden hebben met Kata'ib Hezbollah, met als doel de nieuwe directeur te verdrijven. Daarbij kwam een politieagent om het leven.

Vanaf oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten reageerden hardhandig op degenen die betrokken waren bij de protesten tegen de regering. Er braken gewelddadige botsingen uit tussen demonstranten enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Rond maart 2020 verloor de protestbeweging aan kracht door de gezondheidscrisis in verband met de Covid-19-epidemie, waardoor het aantal demonstranten op straat sterk afnam. Kleinschalige demonstraties bleven plaatsvinden, soms gepaard gaand met geweld, tot 2022. Deze protesten eindigden in augustus, nadat demonstranten het parlement en het presidentiële paleis waren binnengedrongen als reactie op de terugtrekking van Moqtada Al Sadr uit de politiek en om te protesteren tegen de mogelijke benoeming van Al Sudani tot premier. Hierna is de beweging volledig tot stilstand gekomen en kunnen de demonstraties tot het verleden gerekend worden. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaken is echter zeer laag gebleven. Sinds januari 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten geleidelijk afgenomen en bedraagt nu minder dan 20 per maand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiitische milities en criminele organisaties achter politiek en crimineel geweld zitten, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en de provincie Bagdad betreft, zullen er op 31 december 2024 naar schatting 96.216 terugkerenden en 42.000 ontheemden zijn in de andere provincies van het land.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn

arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en menen dat er sprake is van een "Onvoldoende onderzoek van de asielmotieven- onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming".

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan vooreerst worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U legt een overzicht van uw medisch dossier, medische verslagen aangaande oogheelkunde, twee verslagen van een contextueel psychotherapeut d.d. 28/01/2025 en 01/10/2025, bloedresultaten, een doorverwijzing naar de psychiatrie, een attest aangaande traumabehandeling, een attest van verblijf en een medisch verslag d.d. 26/09/2025 neer (zie documenten). U verklaart medicatie te nemen voor uw maag, slaapmiddelen te nemen en in behandeling te zijn voor suikerziekte. U heeft daarnaast last van uw maag (CGVS, p.1-3). U toont de medicatie die u neemt voor uw suikerziekte (Metformine, Atorstatine, Rybelsus), voor de maag (Duspatalin), voor uw slaapproblemen (Trazadone) en vitaminen (D-Cure) (CGVS, p.11). Wat betreft uw mentale gezondheid, verklaart u zelf dat u reeds vier keer naar een psycholoog bent gegaan (CGVS, p.1-3).). Uit de stukken blijkt dat u op 30/01/2025 een doorverwijsbrief ontving voor psychiatrie, echter stelt u zelf hieromtrent nog geen stappen te hebben ondernomen (CGVS, p.4). In het meest recente verslag van psychotherapeutische begeleiding d.d. 01/10/2025 wordt genoteerd dat u lijdt aan een zware posttraumatische stressstoornis (PTSS), vergezeld van chronische angstklachten, depressieve stemming en duidelijke tekenen van cognitieve belasting. Meer specifiek wordt onder andere gewezen op herbelevingen en flashbacks van de gewelddadige dood van uw echtgenoot alsook uw ontvoerde zoon, nachtmerries en roepen in uw slaap gericht naar uw vermiste zoon, paniek- en angstaanvallen, verstoord realiteitsbesef en verminderde aandacht en concentratie. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de

behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gewezen op de pauze, alsook op de mogelijkheid op elk ander moment om een pauze te vragen. Op de vraag of u andere vormen van ondersteuning nodig heeft, stelt u dat de vragen op een gewone manier gesteld dienen te worden, verder niets (CGVS, p.4-5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd gepeild naar uw toestand, waarop u zei dat u gewoon verder wilde doen (CGVS, p.15). Uw persoonlijk onderhoud verliep voorts in normale omstandigheden. U, noch uw advocaat gaf het tegengestelde aan. U gaf aan de vragen goed te hebben begrepen (CGVS, p.21). Het CGVS mocht geen opmerkingen ontvangen op de verstuurde kopie van de notities.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Wat betreft de overige verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, moet vastgesteld worden dat zij geen elementen kenbaar hebben gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in hun hoofd heeft kunnen vaststellen waardoor hen geen specifieke steunmaatregelen werden verleend en in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten gerespecteerd werden en dat ze in de gegeven omstandigheden hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

Verzoekende partijen laten de motieven aangaande de bijzondere procedurele noden waarbij ten aanzien van eerste verzoekende partij overigens steunmaatregelen werden aangenomen, volledig ongemoeid zodat zij er geen afbreuk aan kunnen doen.

Waar ter terechtzitting de medische toestand van eerste verzoekende partij wordt benadrukt, stipt de Raad aan dat in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij hiermee reeds omstandig rekening werd gehouden (zie ook infra) en thans geen geactualiseerde stukken worden bijgebracht die hierop een ander licht kunnen werpen.

De medische toestand van eerste verzoekende partij zoals gestaafd door medische stukken neergelegd op het CGVS worden in casu niet betwist doch de Raad wijst evenwel op dat hieruit geenszins kan blijken dat zij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt op dat uit de voorliggende medische stukken inzake de fysieke en mentale toestand van eerste verzoekende partij niet kan worden vastgesteld dat deze gezondheidstoestand een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. De Raad oordeelt overigens samen met de commissaris-generaal dat de opgesomde symptomen in de psychologische attesten gebaseerd zijn op de verklaringen en eigen gedragingen van de eerste verzoekende partij en hieruit niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van eerste verzoekende partij ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd (cf. infra). Uit de neergelegde documenten kan niet blijken dat eerste verzoekende partij aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij daadwerkelijk lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar psychische en/of medische problemen niet bij machte was om haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat eerste verzoekende partij met de neergelegde stukken inzake haar gezondheidstoestand geenszins haar voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu zij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra).

Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de gezondheidsproblemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst er hierbij op dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch/psychologisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partijen. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de medische/psychologische problemen van eerste verzoekende partij het gevolg zijn van haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Gelet op het voorgaande en de genomen steunmaatregelen wat betreft eerste verzoekende partij, treedt de Raad de conclusie van verwerende partij bij dat er in het kader van onderhavige procedure ook in haar

hoofde redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.3.1. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Irak een vervolging omwille van de afpersing van hun echtgenoot/vader die gedood werd in het kader van zijn werkzaamheden als autohandelaar.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat de verzoekende partijen met hun betoog niet verder komen dan het grotendeels volharden in hun verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stellen hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.3.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissingen terdege gemotiveerd:

"Allereerst weten u, noch uw familieleden, met wie uw vader - en bijgevolg ook jullie - problemen hebben (CGVS, p.11; CGVS broer H., p.8 & p.11; CGVS zus Z., p.11; CGVS moeder M., p.14). Jullie kunnen niet aangeven voor wie of voor wat jullie op de vlucht zijn gegaan. U kan evenmin aangeven of het om een bepaalde- al dan niet politieke - groepering gaat. Wie de actoren van de door u aangebrachte vervolging zijn, is geheel onduidelijk. U stelt dat in 2015 verschillende militieën aanwezig waren in Irak, echter biedt dit geen verklaring voor de door jullie aangehaalde problemen (CGVS, p.11). Jullie zouden toch op zijn minst enig vermoeden moeten hebben wie en/of welke militie jullie te vrezen hebben en/of achter de aanslag op jullie vader zit. Daar uw vader- volgens jullie verklaringen - gedurende een langere periode zou zijn bedreigd en afgeperst, en vervolgens werd vermoord, waarna ook jullie problemen kregen, moge men op z'n minst verwachten dat jullie kunnen duiden wie of welke groepering/militie jullie precies vrezen. Daarenboven brachten de belagers een bezoek aan jullie woning enkele dagen vóór de ontploffing waarbij jullie vader ernstig gewond geraakte, wat toch enige vermoedens zou moeten opleveren. Ook uw moeder heeft geen extra informatie over de daders en/of hun achtergrond (CGVS moeder M., p.14). Dat jullie niet in het minst kunnen duiden om wie het gaat, zelfs niet om welke militie en/ of (politieke) groepering, is in deze context geenszins aannemelijk.

Er moeten toch minstens bepaalde personen zijn geweest die jullie konden aangeven vanuit welke hoek de bedreigingen kwamen, bv. de zakenpartner van jullie vader, A. F.. Vooreerst was deze laatste een zakenpartner van jullie vader en blijkt duidelijk uit jullie relaas dat de moeilijkheden waren gelinkt aan de zaak/ showrooms/rijkdom van jullie vader en dus ook van A. F.. Vervolgens was het ook A. F. die jullie vader ging bezoeken in het ziekenhuis, waarbij in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat hij daar moet hebben getracht meer informatie te bekomen, aangezien ook zijn eigen situatie precair was en u zelf aangeeft dat hij ook bang was. Eveneens was het A. F. die jullie waarschuwde dat jullie beter uit de regio konden vertrekken wat andermaal laat vermoeden dat hij over meer informatie beschikte en het niet meer dan logisch zou zijn geweest dat jullie minsten bij hem zouden hebben geïnformeerd naar de achtergrond van de mogelijke daders (CGVS, p.9)."

Verzoekende partijen betogen dat het voor hen niet duidelijk is door welke militie de echtgenoot/vader exact werd gevisieerd. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat dit door eerste verzoekende partij verklaard werd aan de politie na de aanslag. Verzoekende partijen benadrukken dat de klacht bij het dossier werd gevoegd en zij soennieten zijn en in de minderheid waren op dat moment. Verzoekende partijen menen dat het mogelijk is dat zij hierdoor werden gevisieerd door sjiiitische militieën. Ze beklemtonen verder dat ook de zoon/broer A. in zijn persoonlijk onderhoud verklaarde niet te weten welke militieën zijn vader bedreigden en dit door verwerende partij aanvaard werd. Verzoekende partijen vervolgen dat de aanslag op de echtgenoot/vader dan ook niet meer in twijfel kan worden getrokken zodat dit gedeelte van het relaas als waarachtig dient te worden beschouwd. Ze beklemtonen verder dat zij nadien onderdoken bij de vriend/zakenpartner van de echtgenoot/vader en na diens dood naar Bagdad zijn getrokken. Verzoekende partijen stellen dat Bagdad en Basra honderden kilometers uit elkaar liggen en zij geen bijkomende informatie hebben verkregen. Verzoekende partijen besluiten dat hun verklaringen en die van A. in eenzelfde lijn liggen en aldus geloofwaardig zijn.

Verzoekende partijen kunnen met de volharding in hun verklaringen en de verklaringen van de zoon/broer A. geenszins bovenstaande terechte bemerkingen in de bestreden beslissingen doen ombuigen. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees - in casu de gevreesde militieën die de echtgenoot/vader hebben aangevallen - en dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat verzoekende partijen de nodige actieve houding hebben aangenomen en de nodige interesse hebben

getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent ondanks de rol van de zakenpartner van de echtgenoot/vader hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Wat betreft de verwijzing van de verzoekende partijen naar de beslissing waarbij aan A. J. R. A. de vluchtelingenstatus werd toegekend, kan samen met de commissaris-generaal worden aangestipt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van een verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

Er kan geenszins blijken dat verwerende partij ertoe verplicht is om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, automatisch dezelfde status te verlenen als deze persoon.

De Raad herinnert er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 (heden: de Verordening (EU) 2024/1347) niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De Raad kan in casu op goede gronden oordelen dat het gegeven dat in 2016 aan A. J. R. A. de vluchtelingenstatus werd toegekend op basis van hetzelfde vluchtrelaas zoals in wezen wordt aangevoerd in het verzoekschrift, geen afbreuk doet aan de huidige pertinente, omstandige en draagkrachtige motieven waarbij onder meer wordt gewezen op talrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partijen en A. – wiens notities van het persoonlijk onderhoud van 1 maart 2016 raadpleegbaar zijn in de stukken van het dossier – waardoor dit vluchtrelaas heden op terechte wijze onaannemelijk wordt bevonden. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal op goede gronden:

“Vervolgens kan de wijze waarop uw vader is overleden, niet overtuigen. U verklaart dat A. F. op bezoek ging bij uw vader in het ziekenhuis en ter plaatse zag dat hij een kogel in zijn hart had gekregen. Iemand had hem aldus daar ter plekke vermoord (CGVS, p.12; CGVS broer H., p.9; CGVS zus Z., p.12-13; CGVS moeder M., p.13). Om meer duidelijkheid te krijgen over dit wel erg vreemde voorval, dan nog uitgerekend in een ziekenhuis, werd u gevraagd of er dan verder onderzoek is gebeurd in en/of door het ziekenhuis. U antwoordt van niet, daar er op de overlijdensakte van uw vader - verkregen via A. F. - genoteerd staat dat hij op een normale manier is gestorven (CGVS, p.12; CGVS broer H., p.12). Dat jullie dan geen verdere stappen hebben ondernomen om duidelijkheid te krijgen over de omstandigheden waarin jullie vader is overleden, minstens de arts(en) en/of het ziekenhuispersoneel zouden hebben gesproken of gecontacteerd, tart elke verbeelding. Allereerst is het wel heel risicovol van de dader(s) om uw vader in een publieke ruimte zoals een ziekenhuis, waar uitgerekend heel wat controle is door artsen en verzorgend personeel, in ware executiestijl om het leven te brengen. Vervolgens stelt zich de vraag hoe het dan mogelijk is, mocht het al zo zijn dat ook het ziekenhuispersoneel de moord op uw vader wilde verbloemen door een valse doodsoorzaak op te geven, A. F., dan wel kon vaststellen dat uw vader door een kogel om het leven was gebracht. Uw verhaal houdt hier totaal geen steek.”

Verzoekende partijen repliceren dat zij de omstandigheden van het overlijden zelf niet hebben kunnen aanschouwen doch zij dit hebben vernomen van de zakenpartner A. F.. Ze stellen dat de reden waarom er geen onderzoek gestart werd is omdat het heel gebruikelijk is in Irak dat milities in ziekenhuizen infiltreren en het personeel van het ziekenhuis eveneens bevreesd is van hen. Ze betogen dat het dan ook niet abnormaal is dat er officiële akten zouden worden vervalst zoals bijvoorbeeld in casu de overlijdensakte. Verzoekende partijen betogen dat zij na het bericht van de moord op de echtgenoot/vader dermate bevreesd waren dat zij niet zomaar durfden langs te gaan in het ziekenhuis om vragen te stellen of om zich openbaar te vertonen.

Verzoekende partijen brengen met de loutere volharding in hun verklaringen en de niet-gestaafde ponering aangaande de infiltratie van milities in Irakese ziekenhuizen geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten noch hun weinig actieve houding kunnen verschonen omtrent het vergaren van informatie inzake de wijze waarop de echtgenoot/vader gestorven is. De Raad herhaalt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat de verzoekende partijen de nodige actieve houding hebben aangenomen en de nodige interesse hebben getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Voorts wordt er in de bestreden beslissingen met reden opgemerkt:

“Het CGVS merkt in dit verband ook tegenstrijdigheden op tussen de verklaringen van uw broer A. J. R. A. enerzijds en die van u, uw moeder, uw broer H. en zus Z. anderzijds. Uw broer A. verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 1 maart 2016 dat uw vader na de ontplofing, gedurende ongeveer drie tot vier maanden in het ziekenhuis verbleef, vervolgens twee dagen naar het huis van een vriend ging in Basra, om opnieuw naar het ziekenhuis te willen gaan toen hij zich weer slechter begon te voelen. Zijn vriend bracht hem vervolgens naar uw tante (langs moeders zijde), waar hij rond 3u 's nachts overleed (CGVS broer A., p.11). U, noch uw gezinsleden, halen aan dat uw vader het ziekenhuis heeft kunnen verlaten, naar een vriend in Basra is gegaan om vervolgens te komen overlijden bij een tante. In tegendeel: jullie verklaren alle vier dat hij vanaf de ontplofing in juni 2015 tot februari 2016 in het ziekenhuis lag - even lang als jullie verblijf bij A. F. tot hij overleed in het ziekenhuis door een kogel in zijn borst (CGVS, p.13; CGVS broer H., p.11, CGVS zus Z., p.12; CGVS moeder M., p.13). Deze totaal tegenstrijdige verklaringen betreffende de locatie en de wijze waarop uw vader is omgekomen, dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van jullie relaas. Bovendien komt ook de verklaarde tijdsperiode niet overeen met de verklaringen van uw broer A.. Jullie spreken alle vier over een ziekteperiode van acht tot negen maanden - van juni tot februari het jaar erop - wat wel erg veel verschilt van de drie tot vier maanden die uw broer A. aanhaalt (CGVS broer A., p.11). Ook deze tegenstrijdigheid plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op een helling.”

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat A. Irak reeds verlaten had vlak na de ontplofing in 2015. Ze stellen dat er geen communicatie meer was tussen hen en A.. Verzoekende partijen benadrukken dat A. bovendien in zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zelf niet over een gsm beschikte en hij dus contact moest opnemen met een gsm van een andere persoon in het opvangcentrum. Ze besluiten dat het niet abnormaal is dat de verklaring van A. een materiële vergissing bevat gelet op het feit dat er zo weinig contact was en hij niet exact op de hoogte was van alle details.

Verzoekende partijen kunnen met dergelijk betoog geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden verschonen. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu het overlijden van de echtgenoot/vader. Het feit dat A. contact zou hebben gehad met zijn moeder via een telefoon van een persoon in het opvangcentrum biedt dan ook allerm minst enige verschoning voor de tegenstrijdigheden in hun verklaringen daar er dus wel degelijk contact was en A. uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader overleden was aan de gevolgen van de ontplofing en de doodsoorzaak op de overlijdensakte een hersenbloeding was (administratief dossier, blauwe map, persoonlijk onderhoud van A. van 1 maart 2016, p. 4, 11). Deze verdere tegenstrijdigheden in de verklaringen van A. en verzoekende partijen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Voorts motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze:

“Gelet op de duur van het verblijf van jullie vader in het ziekenhuis - variërend van 3 à 4 maanden tot 8 à 9 maanden- kan het ook hoegenaamd niet worden geloofd dat niemand van jullie familie, hetzij jullie moeder hetzij één van de zoons of dochters, jullie vader in het ziekenhuis zou hebben bezocht, al was het maar om hoogte te nemen van zijn situatie (CGVS, p.9). Dat jullie vader ook nooit naar zijn familie (en hun bezoek) zou hebben gevraagd en/of jullie zou hebben willen zien of spreken, is al evenmin plausibel. Dit alles laat nog meer twifelen betreffende wat er uw vader precies is overkomen en/of op welke manier hij in het ziekenhuis is beland en uiteindelijk is overleden.

Hier wijst het CGVS ook op de wel erg merkwaardige rol van A. F. in jullie verhaal. Zo stelt u dat u niet naar het ziekenhuis kon gaan om uw vader te bezoeken, maar kon A. F. dit wél doen. Hij regelde voorts de overlijdensakte van uw vader (CGVS, p.11; CGVS broer H., p.9). A. F. kon echter niet praten met uw vader in het ziekenhuis, daar hij ook angst had en dat niet durfde (CGVS, p.12). Dat uw moeder aangeeft dat hij op een afstand bleef, uit voorzorg, verschoont niet dat hij dan diegene zou zijn die de begrafenis regelde, het lichaam mocht zien na het overlijden van uw vader en de overlijdensakte in ontvangst nam (CGVS, moeder M., p.15). Eén en ander valt hier moeilijk met elkaar te rijmen. Het is wel erg onlogisch dat A. F. deze stappen wél nam maar uw vader - toen hij nog in leven was - dan anderzijds niet direct wilde aanspreken. Nogmaals, A. F. was de zakenpartner van uw vader en uit jullie relaas blijkt dat de problemen gelinkt waren met de handelszaken van hun beiden. Meer zelfs, u stelt dat A. F. mede-eigenaar was en de auto's en vrachtwagens bezat die in de showrooms van uw vader stonden (CGVS, p.12; CGVS zus Z., p.12; CGVS moeder M., p.15). Gezien hij mede-eigenaar was, en aldus ook zijn bezittingen in beslag werden genomen door de belagers van uw vader - gezien de auto's en vrachtwagen in de showrooms van uw vader stonden -, moge men verwachten dat hij eveneens een risico loopt en dat net hij de persoon zou zijn geweest die zich niet in het ziekenhuis durfde te wagen. U en uw familieleden stellen daarentegen dat A. F. geen problemen kende wat wel bijzonder merkwaardig is binnen het door jullie geschetste relaas waar logischerwijze de zakenpartner van jullie vader eenzelfde risico zou lopen (CGVS, p.12; CGVS broer H., p.11; CGVS zus Z., p.12; CGVS moeder M., p.15). A. F. wist zelfs niet met wie uw vader problemen kende, zo geeft uw broer H. aan (CGVS broer H., p.10-11). Mocht dit laatste al zo zijn geweest, kan dan ook moeilijk worden verklaard waarom A. F. met angst naar het ziekenhuis ging. Dit alles is totaal niet aannemelijk te noemen.”

Verzoekende partijen betogen dat zij in die periode allen ondergedoken leefden bij A. F. en zij zich niet in het openbaar durfden te vertonen. Verzoekende partijen stellen dat A. F. voor hen polshoogte ging nemen in het ziekenhuis hoewel hij eveneens angstig was. Ze stellen dat hun echtgenoot/vader in een kamer verbleef

waarin meerdere personen lagen en aangezien A. F. represailles vreesde hij nooit binnen in de kamer van de vader ging doch bleef hij vanop een afstand in de gang van het ziekenhuis en wandelde hij alleen voorbij de kamer zodat niemand zou weten dat hij daar was om hun echtgenoot/vader te bezoeken. Verzoekende partijen besluiten dat het volstrekt begrijpelijk is dat wanneer iemand uit de naaste omgeving getroffen werd door een bomaanslag dat er een enorme vrees gekoesterd wordt zelf het doelwit te worden. Verder betogen de verzoekende partijen dat verwerende partij ten onrechte meent dat het ongelofwaardig is dat A. F. als zakenpartner niet gevisieerd werd door de milities. Ze stellen dat de onroerende goederen (showrooms en huizen) exclusieve eigendommen waren van de echtgenoot/ vader en enkel de voertuigen op beide namen stonden. Verzoekende partijen stellen dat het in dat opzicht logisch is dat de echtgenoot/vader gevisieerd werd daar hij exclusief eigenaar was van de meest waardevolle goederen, namelijk de onroerende goederen.

Met de loutere volharding in hun verklaringen brengen verzoekende partijen geen valabele argumenten bij die bovenstaande terechte bevindingen die volgen uit de door henzelf geschetste context kunnen ontkrachten. Verzoekende partijen kunnen met hun betoog geenszins een afdoende verklaring bieden voor het feit dat zij de echtgenoot/vader niet konden bezoeken in het ziekenhuis doch A. F. die eveneens een vrees voor vervolging zou koesteren wel hun echtgenoot/vader ging bezoeken. Bovendien valt het niet te rijmen dat de verzoekende partijen betogen dat A. F. angstig was en represailles vreesde doch hij niet gevisieerd zou worden door de milities omdat hij geen eigenaar was van de onroerende goederen.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen op terechte wijze overwogen:

“Nog merkwaardiger is de vaststelling dat niemand van jullie allen weet wat er voorts met A. F. is gebeurd (CGVS zus Z., p.12). Hij wilde geen contact meer met jullie, zo stelt u, omdat jullie problemen hadden (CGVS, p.12). Nochtans stond hij voordien wel paraat voor jullie: hij ging op bezoek bij uw vader; hij zorgde maandenlang voor onderdak, en gaf jullie nadien de raad naar Bagdad te verhuizen. Waarom hij dan plots geen contact meer zou willen, eens jullie in Bagdad en nadien in het buitenland vertoefden, is een groot vraagteken. Ook hier zou men mogen verwachten dat jullie hem zelf trachten te contacteren om na te gaan of de belagers hem al dan niet hebben benaderd en/of wat er met de showrooms en huizen is gebeurd. Opnieuw doet dit alles de wenkbrauwen fronsen. Het CGVS wijst hier ook nogmaals op jullie langdurig verblijf bij A. F.. Zo woonden jullie bij hem en zijn gezin vanaf juni 2015 tot februari 2016. Jullie kenden geen problemen tijdens die periode, zo vertelt u, maar jullie bleven wel binnenshuis (CGVS, p.13; CGVS broer H., p.11; CGVS zus Z., p.9; CGVS moeder M., p.15). Indien A. F. werkelijk alle risico's wilde ontlopen, zoals u stelt, had hij jullie niet in huis genomen. Dat hij jullie dan na jullie vertrek niet meer zou willen spreken, al was het maar een update te geven van wat er mogelijks na jullie vertrek wél of niet is gebeurd, is wel bijzonder vreemd.”

Verzoekende partijen stellen dat het een begrijpelijke en volstrekt menselijke reactie is dat A. F. geen contact meer wenste met het gezin na vaststelling van het overlijden van de echtgenoot/vader. Verzoekende partijen betogen dat A. F. immers de vrees had dat hij eveneens in het vizier van de desbetreffende militie zou komen omdat hij onderdak bood aan hen. Ze benadrukken dat het begrijpelijk is dat hij bevreesd was om het welzijn van zijn eigen gezin waardoor hij hen verzocht geen contact meer op te nemen. Verzoekende partijen stellen verder dat zij dan ook na het overlijden van de echtgenoot/ vader vertrokken zijn naar Bagdad en de afstand tussen Bagdad en Basra zeer groot is. Ze besluiten dat het dan ook niet abnormaal is dat er geen contacten meer waren tussen hen en A. F. en hij hen ook expliciet verzocht had geen contact meer op te nemen.

Verzoekende partijen volharden in hun verklaringen doch brengen in geen geval overtuigende elementen bij die bovenstaande correcte weigeringsmotieven kunnen ontkrachten en een afdoende verklaring kunnen bieden voor het feit dat zij geen informatie meer hebben over A. F. na hun vertrek naar Bagdad en hij hen gevraagd zou hebben geen contact meer te willen, daar hij hen eerder geholpen had, hen zelfs onderdak geboden zou hebben en op ziekenhuisbezoek ging bij hun vader in een aldus destijds meer risicovolle periode. Dergelijke inspanningen van A. F. voor het overlijden van de echtgenoot/vader vallen aldus moeilijk te rijmen met zijn afzijdige houding na dit overlijden, te meer hij hiervoor reeds een vrees voor vervolging zou gekoesterd hebben conform de verklaringen van de verzoekende partijen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal op concrete wijze:

“Op de vraag of u weet wat er met jullie gebouwen en huizen gebeurde tijdens de periode dat jullie bij A. F. inwoonden, antwoordt u dat u het niet weet want dat jullie het aan niemand durfden te vragen (CGVS, p.13). Ook H. weet niet wat er met de huizen en showrooms is gebeurd (CGVS broer H., p.12). Uw zus Z. vertelt bovendien dat één van de twee huizen die uw vader bezat verhuurd werd. Ook over deze huurders hebben jullie geen informatie (CGVS zus Z., p.11). Gevraagd of uw familie navraag heeft gedaan betreffende de gebouwen en handelspanden, en/of iemand gaan kijken is naar hun toestand, stelt u eveneens van niet. Niemand wilde immers contact met jullie, waardoor jullie geen hulp konden vragen. Gevraagd of A. F. kon kijken wat er met de zaak was gebeurd, antwoordt u dat A. F. alles had achtergelaten: de auto's, vrachtwagens en showrooms. Hij had angst. Hij ondernam geen stappen om alles terug te krijgen omdat hij hetzelfde lot als uw vader vreesde, zo stelt u (CGVS, p.13). Het raakt echter kant noch wal dat A. F. mede-eigenaar is en bijgevolg van het ene op het andere moment zijn inkomen en handel kwijt geraakt, doch niet weet wat er is gebeurd met de gebouwen en/of wie daarin een rol heeft gespeeld. Dat hij bovendien zelf

nooit problemen kende met de belagers, tart alle verbeelding mochten de handelszaken van hem en uw vader hieraan ten grondslag liggen. Hoe dan ook, men moge verwachten dat hij op z'n minst poolshoogte neemt van zijn situatie, al is het via anderen en/of vanop enige afstand. Dat hij evenzeer in het ongewisse bleef, is niet aannemelijk. Evenmin vernamen jullie nog iets van de moordenaars van jullie vader nadat jullie naar de wijk Al Dora in Bagdad waren verhuisd (CGVS, p.13; CGVS zus Z., p.13; CGVS moeder M., p.15). Hoewel jullie drie maternale ooms hebben - genaamd H., A. en A. die allen in Basra bleven wonen na jullie vertrek -, vroegen jullie hen niet om na te gaan wat er met jullie eigendommen was gebeurd en/of er nog ontwikkelingen waren aangaande jullie situatie. Jullie hebben geen contact met hen en blokken op dit vlak ook alle vragen af (CGVS, p.14). Immers, uw broer H. geeft aan dat jullie tijdens jullie verblijf in Bagdad niets meer vernamen over jullie eigendommen in Basra, noch dat jullie hier navraag over deden (CGVS broer H., p.13). Uw moeder M. had enkel nog contact met haar moeder in Zubair, Basra. Dat zelfs zij geen enkele informatie kon vergaren, ook niet bij haar eigen broers, komt wel erg ongeloofwaardig over (CGVS moeder M., p.9 & p.11). Dat niemand van uw familie, noch de zakenpartner van uw vader heeft getracht uit te zoeken wat er met de eigendommen was gebeurd plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op een helling." Verzoekende partijen repliceren dat zij verklaarden niet te weten wat er met de gebouwen in Basra gebeurd is. Ze stellen dat A. F. ook zijn auto's heeft achtergelaten en hen geen verder informatie heeft gegeven. Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij meent dat dit ongeloofwaardig is en hierbij duidelijk miskent wat een vrees om gedood te worden met iemand doet. Verzoekende partijen stellen dat de angst om gedood te worden ervoor gezorgd heeft dat zij alles hebben achtergelaten en een nieuw leven gestart zijn in Bagdad (honderden kilometers van Basra) en het dan ook logisch is dat men niet onmiddellijk tracht om terug te keren om informatie te bekomen. Ze benadrukken dat zij lange tijd geen enkel contact wouden met hun familie en kennissen in Basra uit angst om in de problemen te komen. Verzoekende partijen besluiten dat het vaststaat dat het overlijden van hun vader hen en A. F. enorme angst heeft ingeboezemd. Ze stellen de vraag waarom zij alles zouden achterlaten en een nieuw leven zouden starten in Bagdad, zij hadden immers alles in Basra.

Verzoekende partijen houden wederom vast aan hun verklaringen en bekritisieren de appreciatie en gevolgtrekkingen van verwerende partij zonder evenwel dienstige elementen bij te brengen die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen noch hun gebrekkige verklaringen en desinteresse in de gebouwen kunnen verschonen. De Raad stipt hierbij nogmaals aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zaken die in verband staan met zijn vrees voor vervolging. In casu kan niet blijken dat verzoekende partijen de nodige actieve houding hebben aangenomen en de nodige interesse hebben getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel zij nog familie hebben in Basra (persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 25 augustus 2025, p. 13- 14), hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Het betoog van verzoekende partijen dat zij geen contact wouden hebben met hun familie uit angst voor problemen, is geenszins in de huidige stand van zaken anno 2025-2026 afdoende, te meer eerste verzoekende partij, hetzij weinig, nog contacten heeft met haar moeder in Basra (persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 2 oktober 2025, p. 9- 11).

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissingen met reden gemotiveerd:

"Verder merkt het CGVS op dat het evenzeer bijzonder vreemd is dat jullie geen voorzorgen namen tijdens jullie terugkeer naar Basra (CGVS, p.14; CGVS broer H., p.14). Daar jullie niet op de hoogte waren hoe de situatie was geëvolueerd - jullie contacteerden niemand om hierover te polsen (cfr. supra) - mag men verwachten dat jullie een zekere voorzichtigheid aan de dag legden. Te meer H. aangeeft dat jullie moeder toen benadrukte dat het te gevaarlijk was in Basra (CGVS broer H., p.9). Ook uw moeder zelf geeft aan dat ze eigenlijk niet wilde terugkeren (CGVS moeder M., p.16). Ook al stelde Z. dat er intussen vele dingen zijn veranderd in Irak, en het daardoor niet meer zo gevaarlijk is, is het nog altijd niet logisch dat jullie niet op voorhand en vanop afstand enige informatie hebben ingewonnen via jullie familie en kennissen ter plekke, maar integendeel, zonder enige voorbereiding meteen naar Basra zijn teruggekeerd (CGVS zus Z., p.13). Deze gang van zaken wijst op een manifest gebrek aan vrees in jullie hoofde. Dat jullie op TV zagen dat de situatie was verbeterd, is een uitleg die niet kan volstaan (CGVS moeder M., p.16).

Jullie achtten het bovendien wél veilig genoeg om naar de politie te stappen in Basra voor de aangiftes, echter hebben jullie geen op geen enkel moment tijdens jullie terugkeer geprobeerd langs jullie eigendommen te passeren, zo stelt Z., al was het maar om te kijken wat ermee was gebeurd. Z. stelt dat jullie bang waren (CGVS, p.14). Jullie terugkeer en jullie bezoek aan twee verschillende politiekantoren spreken dit echter tegen.

Voorts is het onlogisch dat jullie geen melding hebben gedaan van de door jullie ontvangen dreigbrief bij de autoriteiten in Bagdad (CGVS, p.15; CGVS broer H., p.14; CGVS zus Z., p.14; CGVS moeder M., p.17). Indien jullie werkelijk de politie in Basra vrezen staat dit niet in de weg dat jullie de politie in Bagdad zouden hebben kunnen contacteren. Aangezien jullie intussen al jarenlang zonder problemen in Bagdad verbleven, stelt de vraag zich waarom jullie zich niet tot de autoriteiten aldaar hebben gericht. Dat u slechte ervaringen had met overheidsinstanties in 2015, is hiervoor geen afdoende verschooning (CGVS, p.17). Jullie gingen immers wél naar de politie om te informeren naar jullie broer H., toen deze vermist geraakte (CGVS, p.15;

CGVS moeder M., p.17-18). De vraag stelt zich om welke reden jullie voor het ene wel vertrouwden op de politie, maar voor het andere dan weer niet. U vervolgt dat jullie navraag deden bij de politie en dat zij jullie informeerden dat jullie na 24 uur vermissing officieel aangifte konden doen, wat jullie dan weer niet deden om problemen te vermijden. Deze redenering kan weinig serieus genomen worden, daar de politie aldus reeds geïnformeerd was en men zich de vraag kan stellen waarom jullie in eerste instantie dan wel de politie hebben gecontacteerd (CGVS, p.16). Z. en uw moeder komen bovendien met een andere versie van de feiten: zij verklaren dat de familie van U. M. is gaan informeren bij de politie. Z. stelt echter dat jullie de dreigbrief niet hebben gemeld bij de politie net om U. M. te beschermen. Ook deze twee acties spreken elkaar tegen (CGVS zus Z., p.14; CGVS moeder M., p.17). Wat er ook van zij, zelfs al hadden jullie niet rechtstreeks navraag gedaan bij de politie, maar was het U. M., zou de politie nog steeds zijn ingelicht over de verdwijning van H. en is het volstrekt onlogisch dat jullie aan de ene kant (al dan niet via tussenpersoon) naar de politie stappen om er dan achteraf geen verder gevolg aan te geven.”

Verzoekende partijen voeren aan dat in 2023, aldus acht jaar na de aanslag op de echtgenoot/vader, zij meenden dat het klimaat in Basra veranderd was aangezien er een nieuwe overheid aan de macht was en zij toen teruggekeerd zijn aangezien Z. een nieuw identiteitsdocument diende aan te vragen. Verzoekende partijen stellen dat in de veronderstelling dat de situatie veilig was en er geen corruptie meer heerste, zij naar de politie zijn gestapt en zij twee klachten hebben ingediend, namelijk één bij het politiekantoor nabij hun huizen en één bij het politiekantoor nabij hun showrooms om hun bezittingen terug te krijgen. Verzoekende partijen betogen dat zij hun adres in Bagdad en telefoonnummers gaven aan de politie en zij vermoedden dat de politie hun gegevens heeft doorspeeld aan de militie daar zij vijftien dagen na hun terugkeer in Bagdad een dreigbrief en kogel aantreffen in hun woning. Ze benadrukken dat ze een kopie van de brief met de kogel voegen aan hun verzoek en de reden waarom zij na ontvangst van de dreigbrief niet naar de politie gestapt zijn, is omdat zij meenden dat de politie van Bagdad die 450-500 km verwijderd is van Basra niet veel zouden ondernemen met hun klacht. Verzoekende partijen benadrukken dat na de verdwijning van H. zij wel naar de politie in Bagdad gestapt zijn aangezien zij hoopten dat H. nog kon worden teruggevonden in de nabijheid van Bagdad.

Verzoekende partijen kunnen met de volharding in één versie van hun verklaringen en post-factum nuanceringen in geen geval bovenstaande terechte bevindingen ontkrachten die volgen uit de door henzelf geschetste context noch hun tegenstrijdige verklaringen verschonen. Het betoog van verzoekende partijen dat het klimaat in Basra veranderd was acht jaar na de aanslag op hun vader en er een nieuwe overheid aan de macht was, biedt geenszins een afdoende verklaring voor hun nalatige houding zich concreet te informeren over de veiligheidssituatie aldaar noch enige voorzorgsmaatregelen te nemen te meer gelet op de door hen geschetste gevaarlijke omstandigheden na de verwonding en het overlijden van de echtgenoot/vader. Daarnaast kunnen verzoekende partijen met het betoog dat zij hoopten dat H. teruggevonden zou worden in de nabijheid van Bagdad geenszins op overtuigende wijze verklaren waarom zij hierover wel bij de politie in Bagdad zijn langsgesegaan om hun hulp in te schakelen maar geen klacht hebben ingediend over de ontvangen dreigbrief.

Inzake de voor het eerst aan het verzoekschrift bijgevoegde kopie van deze dreigbrief stipt de Raad nog aan dat deze slechts een foto van een onvertaalde kort briefje betreft waaraan een kogel zou zijn toegevoegd doch waarvan de authenticiteit en inhoud niet kan nagegaan worden. Er kan uit dit stuk verder niet afgeleid worden in welke omstandigheden of welke periode deze foto werd gemaakt. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit stuk bijzonder relatief en volstaat deze op zich niet om de onaannemelijke verklaringen te herstellen.

Er wordt in dit verband aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu gelet op de omstandige motieven zoals hoger weergegeven die verzoekster geenszins concreet weerlegt (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Voorts bemerkt de commissaris-generaal op terechte wijze:

“Eveneens blijkt het wel erg toevallig dat jullie schuilhielden bij U. M. maar dat H., toen hij één stap buitenshuis zet, meteen vermist geraakt (CGVS, p.15; CGVS broer H., p.15). Indien jullie belagers op de hoogte waren van jullie locatie, hadden zij jullie ter plekke kunnen lastig vallen in plaats van te wachten tot wanneer iemand van jullie zich buitenshuis zou begeven (CGVS broer H., p.15; CGVS zus Z., p.10). Hoe zij bovendien jullie schuilplaats in Bagdad te weten zouden zijn gekomen, blijft evenzeer een vraagteken. Bijgevolg komt ook de plotse vermissing van Hassan wel erg ongeloofwaardig over. Te meer jullie nadien het land hebben verlaten en verder ook geen stappen meer hebben gezet om iets over het onzekere lot van Hassan te weten te komen. Mocht hij werkelijk in de verkeerde handen zijn gevallen, zou men opnieuw in alle redelijkheid verwachten dat jullie allesnop alles zouden zetten om te achterhalen waar hij zich bevindt en te weten te komen of hij al dan niet nog in leven is. Jullie verhaal kan ook op dit vlak hoegenaamd niet overtuigen.

Vervolgens is er ook nog de merkwaardige gang van zaken na de vermissing van Hassan. Zo werden jullie opgebeld met de boodschap dat jullie naar Basra dienden te komen om de eigendommen officieel af te

staan, waarna Hassan zou vrijkomen (CGVS, p.16; CGVS zus Z., p.15; CGVS moeder M., p.18). Die mannen wilden jullie op die manier naar Basra lokken, zo stelt u (CGVS, p.16). U verduidelijkt dat zij jullie eigendommen officieel wilden overnemen van jullie en hadden daarbij jullie handtekeningen en jullie vingerafdrukken nodig (CGVS, p.16). Echter merkt het CGVS op dat jullie belagers geen specificaties gaven over waar en wanneer jullie hen dan zouden treffen in Basra teneinde de noodzakelijke formaliteiten in orde te brengen (CGVS broer H., p.15; CGVS zus Z., p.15). Daarenboven probeerden jullie hen terug te bellen, maar zou hun nummer reeds 10 minuten nadien buiten gebruik zijn geweest, zo vertellen Z. en uw moeder (CGVS zus Z., p.15; CGVS moeder M., p.18). Hoe dan ook, dat jullie belagers dan zelf niet hebben geprobeerd om jullie op de één of andere manier terug te contacteren, is weinig logisch indien ze om jullie medewerking vroegen (CGVS moeder M., p.18). Dat zij niet meer bereikbaar waren om concrete afspraken te maken, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van dit aspect van jullie relaas. Daarenboven dringt de vraag zich op waarom jullie belagers wie ze ook waren - ineens zouden willen dat er een officiële overdracht van eigendommen zou geschieden terwijl zij alles al sinds 2015 hadden ingepikt en/of aangeslagen en jullie daartegen geen enkel verweer hadden. Dat zij dan 8 jaar later de moeite zouden doen (én het risico lopen) om, uitgerekend in Bagdad, uw broer te ontvoeren en hem als drukingsmiddel te gebruiken terwijl zij al jullie eigendommen al in hun bezit hadden, raakt kant noch wal.

Dient in dit verband ook aangestipt te worden dat er zich in de periode tussen de vermissing van H. en jullie vertrek uit Irak, nog inwonend bij U. M. (CGVS, p.16-17) en dit gedurende ongeveer een maand, er voorts niets meer is gebeurd (CGVS zus Z., p.16). Mocht men het werkelijk op jullie hebben gemunt, had men de rest van de familie evenzeer kunnen aanpakken, zoals zogenaamd met H. was gebeurd. Ook dit element lijkt er eerder op te wijzen dat jullie in werkelijkheid geen problemen kenden. Dat Hassan zou zijn ontvoerd, wordt aldus evenmin geloofwaardig gemaakt noch aangetoond.

Sinds jullie vertrek uit Irak zouden jullie niets meer hebben vernomen over H., noch over jullie eigendommen in Basra. De bakkerij in Al Dora wijk, Bagdad, werd overgenomen door F., de verwant van U. M. die jullie reis regelde van Irak naar Europa. Dat F. ook nooit meer iets zou hebben vernomen van jullie belagers, hoewel zij niet op de hoogte waren van jullie vertrek, is wel erg merkwaardig (CGVS, p.17; CGVS broer H., p.16-17; CGVS zus Z., p.16; CGVS moeder M., p.18-19). Men zou verwachten dat, gezien zij op de hoogte waren van jullie verblijf in Bagdad, de belagers jullie op z'n minst kwamen zoeken gezien jullie niet naar Basra zijn gegaan om de nodige regelingen te treffen. Wat was het nut jullie broer H. te ontvoeren, indien ze hem-buiten één telefoontje - niet als pasmunt gebruikten. Jullie stellen nog regelmatig contact hebben met U. M. maar kunnen geen extra informatie geven betreffende jullie situatie in Irak en/of wat er verder nog zou zijn gebeurd (CGVS zus Z., p.16)."

Verzoekende partijen betogen dat het relaas betreffende de verdwijning van H. in geen geval merkwaardig is zoals verwerende partij ten onrechte suggereert. Ze betogen dat zij werden opgebeld door onbekenden die zeiden dat het gezin officieel afstand diende te doen van de eigendommen in Basra en dat zij hiervoor naar Basra dienden te komen. Verzoekende partijen betogen dat indien zij dit zouden doen zij H. zouden terugkrijgen. Ze stellen dat zij opnieuw de angst van weleer naar boven voelden komen en zij niet durfden in te gaan op het voorstel om naar Basra te gaan in de veronderstelling dat de onbekende belagers hen allemaal zouden doden. Verzoekende partijen stellen dat zij opnieuw zijn ondergedoken en dit keer bij een vriendin van mevrouw A. S., met name U. M., bij wie zij een aantal maanden verbleven en zij ondergedoken leefden en niet naar buitenkwamen. Verzoekende partijen betogen dat de onbekende belagers niet op de hoogte waren van hun verblijfplaats de reden is waarom hen niets in die periode is overkomen en een familielid van U. M., met name F. voor hen een visum kon regelen om naar Frankrijk te reizen en in ruil voor dit visum zij de bakkerij in Bagdad op diens naam konden zetten.

Met de loutere volharding in hun verklaringen brengen verzoekende partijen geenszins valabele elementen bij die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen doen ombuigen noch hun gebrekkige verklaringen omtrent de vermissing van H. en hun eigendommen in Basra verschonen. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige verklaringen aflegt over elementen die in direct verband staan met zijn vrees, in casu de vermissing van H. en dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren hieromtrent. Er kan niet blijken dat de verzoekende partijen de nodige actieve houding hebben aangenomen en de nodige interesse hebben getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel zij nog één keer per maand of om de anderhalve maand contact hebben met U. M. (persoonlijk onderhoud van derde verzoekende partij van 2 oktober 2025, p. 16).

Verder wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd:

"Er wordt hier ook gewezen op volgende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw broer A. (CG ...; OV ...). Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 1 maart 2016 het volgende: "Ja. Mijn vader is nu dood. Mijn familie woont bij mensen nu. Wij wisten niets over mijn jongste broer. Hij is ook gevlucht voor een maand. Mijn moeder belt mij soms om te vragen naar mijn broer. Er is geen nieuws van mijn broer B." (CGVS broer A., p.14). Geconfronteerd met deze verklaringen, stelt u dat hij misschien bedoelde dat jullie gevlucht zijn van Basra naar Bagdad, gezien jullie een tijdje geen contact met hem hadden destijds. Echter wordt opgemerkt dat uw broer A. wél vertelde dat zijn familie bij andere mensen verbleef, echter zei hij specifiek over u dat u op dat moment weg was. U poogde deze tegenstrijdigheid te verschonen door te

verklaren dat u destijds wel nog bij uw familie vertoefde (CGVS, p.18-19). A. verklaarde nochtans specifiek dat u een maand eerder was vertrokken, het huis had verlaten en dat niemand wist waar u heen was gegaan. A. antwoordde op de vraag waar u naartoe was gegaan het volgende: "Hij heeft tegen mijn vader gezegd dat hij ook IRQ wou verlaten. Mijn vader zei 'ok, doe maar'. Toen hij het huis verliet, wist niemand iets meer" (CGVS broer A., p.14). Vooreerst maakte u nergens melding van uw voornemen al eerder Irak te verlaten, maar bovendien werd hier, dd. 1 maart 2016, door A. ook nog verwezen naar jullie vader terwijl deze reeds, volgens uw verklaringen, in februari 2016 zou zijn vermoord. Uw uitleg vormt geenszins een afdoende verklaring voor de vastgestelde incoherentie. Ook dit draagt bij tot de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas."

Verzoekende partijen voeren aan dat er geen sprake is van tegenstrijdigheid in hun verklaringen en die van A.. Ze stellen dat na het vertrek van A. er sprake geweest is dat ook B. zou vertrekken uit Irak, maar dat dit echter nooit gebeurd is en A. er vanuit ging dat B. ook zou vertrekken. Verzoekende partijen beklemtonen dat zoals eerder gesteld er in die periode weinig contact was tussen hen en A..

Verzoekende partijen kunnen geenszins de tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en die van A. dat B. ook gevlucht is en zijn moeder belt voor informatie over B.. verschonen met het betoog dat er weinig contact was in die periode. Immers benadrukt de Raad dat er, hetzij weinig, wel degelijk contact was tussen A. en zijn familie en het geenszins aannemelijk is dat door het gegeven dat er weinig contact zou zijn geweest A. verkeerde informatie zou bezitten (administratief dossier, blauwe map, persoonlijk onderhoud van A. van 1 maart 2016, p. 11).

Bij gebrek aan enig dienstig verweer kan de Raad nog volgende terechte bevindingen tot de zijne maken:

"Tot slot, en niet in het minst, dient gewezen te worden op het moment van jullie verzoek om internationale bescherming. Jullie reisden vanuit Irak naar Frankrijk op 10 december 2023. Aldaar verbleven jullie twee maanden, alvorens jullie zich naar België begaven en hier pas een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 1 februari 2024 (zie administratief dossier & CGVS broer H., p.10; CGVS zus Z., p.10; CGVS moeder M., p.14). Nochtans kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, dit verzoek indient. Dat u naliet dit te doen in Frankrijk en pas na enkele maanden een verzoek indiende in België (CGVS zus Z., p.10; CGVS broer H., p.17; CGVS moeder M., p.14), getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en doet nogmaals twijfelen aan de oprechtheid van jullie relaas en redenen het land te verlaten. Dat u in België een verzoek indiende omdat F. u dit adviseerde, kan allerminst als een ernstige verklaring worden beschouwd (CGVS, p.17; CGVS broer H., p.17; CGVS zus Z., p.16). Ook de verklaring dat jullie geen ervaring hadden met asielaanvragen, en bijgevolg hebben gedaan wat F. zei, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS moeder M., p.19). U had immers reeds een broer die in België een verzoek - met gunstig gevolg - had ingediend, namelijk A.. Deze verklaringen volstaan geenszins om het late tijdstip van jullie verzoek te verschonen."

Verzoekende partijen bieden geen verklaring voor het feit dat zij pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl zij twee maanden in Frankrijk verbleven (persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 2 oktober 2025, p. 14; persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 25 augustus 2025, p. 11; persoonlijk onderhoud van derde verzoekende partij van 2 oktober 2025, p. 10; persoonlijk onderhoud van vierde verzoekende partij van 25 augustus 2025, p. 10). De afwachtende houding van verzoekende partijen kan immers niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst na aankomst in een derde land overigens zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

2.2.3.3. De Raad meent dat de door de verzoekende partijen op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het volstaat hier te verwijzen naar de motieven in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij:

"De door jullie neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Wat betreft de identiteitsdocumenten die jullie neerleggen, kunnen deze stukken de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Jullie nationaliteit en herkomst worden in deze beslissing niet betwist. Hieruit kan echter niets afgeleid worden over mogelijke problemen die jullie in Irak gekend zou hebben."

De overlijdensakte van uw man geeft slechts weer dat hij is overleden, een element dat hier niet wordt betwist. Doch toont dit stuk geenszins de omstandigheden aan waarin dit volgens u en uw familie zou zijn gebeurd. Ook dit stuk kan bijgevolg de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. De registratie van jullie eigendom toont evenmin mogelijke problemen aan. Wat betreft de documenten aangaande de problemen die jullie kenden - nl. de politiekachten en het politieverhoor - dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. U legt bovendien enkel kopieën, geen origineel of voor echt verklaard stuk neer, waardoor de herkomst noch authenticiteit ervan kunnen worden nagegaan. Kopieën zijn immers makkelijk manipuleerbaar en hun

bewijswaarde is hierdoor überhaupt zeer gering. Er moet tenslotte ook worden op gewezen dat alle Iraakse (identiteits-)stukken zeer gemakkelijk via corruptie kunnen worden verkrijgen, zowel in Irak als daarbuiten. Dit maakt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten überhaupt zeer gering is, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door een geloofwaardig relaas (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

De medische stukken die u neerlegt kunnen evenmin leiden tot een andere appreciatie van uw verzoek. Het CGVS betwist niet dat u bepaalde gezondheidsklachten - zowel fysiek als mentaal - heeft en hiervoor in behandeling bent en/of de nodige medicatie krijgt voorgeschreven. Doch aangaande de attesten van INBALANS (dd. 28 januari 2025 en 1 oktober 2025) waar sprake is van de diagnose van PTSS moet heel duidelijk worden gesteld dat een psycholoog enkel vaststellingen doet betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt maar deze geenszins de door u voorgehouden asielmotieven kan bevestigen. Rekening houdend met zijn/haar bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar kan hij/zij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. Hiervoor beroept hij/zij zich op de gezegden van de patiënt, u dus."

Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan die de Raad kan bijtreden.

Volledigheidshalve wijst de Raad er inzake de medische problematiek van eerste verzoekende partij er nog op dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont de eerste verzoekende partij in casu geenszins aan dat zij omwille van de aangevoerde symptomen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De eerste verzoekende partij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van haar medische problemen de eerste verzoekende partij gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoekende partijen ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoekende partijen zich dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen, voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen. Ook is artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) de omzetting is.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

In dit verband kan integraal gewezen worden op de analyse in de bestreden beslissingen:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolaanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (ISIS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging die IS vormt in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. De laatste terroristische aanslag dateert van januari 2021 en werd gepleegd door twee zelfmoordterroristen, waarbij 32 mensen omkwamen. Het is ook belangrijk om te benadrukken dat er in 2024 en 2025 geen zelfmoordaanslagen of autobommen waren, wat in schril contrast staat met de periode 2012-2017, toen dergelijke incidenten veelvuldig voorkwamen.

IS heeft nog steeds bolwerken in het district Tarmiya, ten noorden van Bagdad, en voert aanvallen van geringe intensiteit uit tegen de ISF in de vorm van moorden of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde explosieven (IED's). Het district Tarmiya is om nog onbekende redenen een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in om zijn cellen in het noorden van de Baghdad belts te bevoorraden. De frequentie van deze aanslagen is echter zeer laag: IS was tussen 1 januari 2024 en 13 juni 2025 slechts verantwoordelijk voor 10 incidenten in de hele provincie.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen. De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen. In juli 2025 werd het ministerie van Landbouw bestormd door leden van PMF-groeperingen die banden hebben met Kata'ib Hezbollah, met als doel de nieuwe directeur te verdrijven. Daarbij kwam een politieagent om het leven.

Vanaf oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten reageerden hardhandig op degenen die betrokken waren bij de protesten tegen de regering. Er braken gewelddadige botsingen uit tussen demonstranten enerzijds en de veiligheidsstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Rond maart 2020 verloor de protestbeweging aan kracht door de gezondheidscrisis in verband met de Covid-19-epidemie, waardoor het aantal demonstranten op straat sterk afnam. Kleinschalige demonstraties bleven plaatsvinden, soms gepaard gaand met geweld, tot 2022. Deze protesten eindigden in augustus, nadat demonstranten het parlement en het presidentiële paleis waren binnengedrongen als reactie op de terugtrekking van Moqtada Al Sadr uit de politiek en om te protesteren tegen de mogelijke benoeming van Al Sudani tot premier. Hierna is de beweging volledig tot stilstand gekomen en kunnen de demonstraties tot het verleden gerekend worden. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaken is echter zeer laag gebleven. Sinds januari 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten geleidelijk afgenomen en bedraagt nu minder dan 20 per maand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiiitische milities en criminele organisaties achter politiek en crimineel geweld zitten, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en de provincie Bagdad betreft, zullen er op 31 december 2024 naar schatting 96.216 terugkerenden en 42.000 ontheemden zijn in de andere provincies van het land.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen

dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.”

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit wordt ook bevestigd in de “Country Guidance Note” over Irak van november 2024 waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen (p. 11-12, 73, 75-76). Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen informatie bij die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Bagdad een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “Country Guidance Note: Iraq” van november 2024 waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen (p. 11-12, 73, 75-76).

In hoofde van eerste verzoekende partij wordt er in dit verband in diens bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“De door u neergelegde medische attesten, waarin onder andere staat dat u aan PTSS lijdt (cfr supra) door hetgeen u meegemaakt heeft in Irak, namelijk de moord op uw man en de ontvoering van uw zoon. Deze elementen werden evenwel ongeloofwaardig bevonden en het loutere feit dat u zelf verklaart dat uw psychologische situatie te wijten is aan deze feiten kan hier logischerwijs geen ander licht op werpen (zie supra). Deze elementen kunnen hoogstens aantonen dat u met bepaalde mentale problemen kampt, wat op zich niet wordt betwist, doch tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont zulks ook zelf niet in concreto aan. U verduidelijkt noch concretiseert waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Bij de individuele beoordeling dient voorts ook rekening te worden gehouden met ‘risicoverhogende factoren’, zoals leeftijd, sociaal netwerk en de aard en zichtbaarheid van de mentale en /of fysieke beperking. Mensen met mentale problemen kunnen een verhoogde kwetsbaarheid hebben voor geweld en discriminatie. De beschikbare informatie toont aan dat er, en ondanks de beperkingen, wel degelijk behandelingen voorhanden zijn alsook medicatie beschikbaar is Bagdad (zie ‘COI Query Response. IRAQ. INFORMATION ON ACCESS TO MENTAL HEALTH TREATMENT – SUPPORT’ door Refugee Documentation Centre of Ireland (19/03/2025), te raadplegen op <https://cgvs-cgra.govshare.fed.be/sites/iraq/basic/COI%20QUERY%20RESPONSE.%20IRAQ.%20INFORMATION%20ON%20ACCES%20TO%20MENTAL%20HEALTH%20TREATMENT%20-%20SUPP%20ORT.pdf>).

Zo wordt onder andere het antidepressivum waarover u spreekt aangaande uw slaapproblemen genaamd Trazodone volgens de beschikbare informatie verkocht in Irak (zie ‘Trazodone Hydrochloride Tablets 50mg’, Taj Pharma India, te raadplegen op <https://tajpharmaindia.com/portfolio-item/trazodone-hydrochloride-tabletsusp-50mg/>).

Aangaande de diabetes waaraan u lijdt, merkt het CGVS op dat hiervoor eveneens behandeling en medicatie beschikbaar zijn in Irak (zie ‘World Diabetes Day 2020’, WHO, te raadplegen op <https://www.emro.who.int/iraq/news/world-diabetes-day-2020.html#:~:text=This%20is%20important%20because%20more,that%20they%20have%20the%20disease.> en ‘Iraqi Experts Consensus on the Management of Type 2 Diabetes/Prediabetes in Adults’, (SAGE Publications Inc) Clinical Medicine

Insights: Endocrinology and Diabetes (augustus 2020) te raadplegen op https://www.researchgate.net/publication/343758443_Iraqi_Experts_Consensus_on_the_Management_of_Type_2_DiabetesPrediabetes_in_Adults).

Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend."

Hun ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas mee in acht genomen (supra) brengen verzoekende partijen met de loutere benadrukking ter terechtzitting van de medische situatie van eerste verzoekende partij waarmee reeds rekening werd gehouden zoals blijkt uit de hoger weergegeven concrete motieven die zij niet betwisten noch weerleggen zodat zij er geen afbreuk aan kunnen doen, geenszins concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte weigeringsmotieven.

Volledigheidshalve wijst de Raad er inzake eerste verzoekende partij nog op dat zij bij een terugkeer naar Irak zou beschikken over een netwerk waaronder haar meerderjarige kinderen zijnde tweede, derde en vierde verzoekende partij die overigens nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt zouden worden om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Irak.

De Raad moet zodoende vaststellen dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchtelingen kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin maken verzoekende partijen een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kregen hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en zij hebben zich laten bijstaan door een advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU